

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NZ. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

„Zie de maan schijnt door de boomen
Het avondje van Sint Niklaas....”

Foto Ufa

SINT NICOLAAS-VREUGDE

EEN FEEST VOOR GROOTE EN KLEINE KINDEREN

*Een vriendelijke dag, een trouwe kindervrind,
Een dag, dien elk van ons heeft liefgehad als kind.*

P. A. de Genestet. (De St. Nikolaasavond).

Sinds de goede, oude Bisschop, de grijze Sint Nicolaas niet alleen als welkom reclame-object, maar ook als levende reclame-figuur benut wordt, is 't er niet gemakkelijker op geworden, om de kinderen te doen gelooven, dat er slechts één „goede Sint” bestaat, die zoo vriendelijk is geweest, alleen voor hen „per stoomboot uit Spanje” te komen. De jeugd ziet in onze dagen, vooral in de groote steden, op één middag verschillende „Sint Niklazen” in landauer of auto rondrijden, waarbij vaak groote reclame-biljetten de aandacht op de een of andere firma moeten vestigen en dan wordt er van de ouders heel wat welsprekendheid — om niet te zeggen jokkernij — vereischt, om de traditioneele verhaaltjes voor het kinderbrein opnieuw weer aannemelijk te maken.

Want er ligt nu eenmaal voor de meeste ouders (men meene niet, dat in dezen de vaders er anders over zouden denken dan de moeders) een zekere bekoring in, indien de vertelseltjes van het paard op het dak en de geheimzinnige expeditie-orders door den schoorsteen zoo lang mogelijk door de kleuters als waarheid worden aanvaard. Een kind, dat niet meer „aan Sint-Niklaas gelooft”, heeft in de oogen van de ouders reeds iets van het kinderlijke verloren; heeft de eerste schrede reeds gezet op het pad, dat naar het „weten” voert.

Maar ook al heeft de schoolsche wijsheid er eenmaal toe bijgedragen, om te bewerken, dat de kinderen ongeloovig glimlachen, wanneer Vader of Moeder op de meest overtuigende wijze weet te vertellen, dat er in den loop van den nacht twee pannen op het dak zijn stuk getrapt en dat, wanneer er dien avond geen hooi in den klomp wordt gedaan, het arme bisschop-paard zeker honger zal moeten lijden, ook dan behoudt de feest-

dag van den Sint voor hen nog een groote bekoring.

Trouwens, indien men de geschiedenis van het Sint-Nicolaasfeest nagaat, zal men tot de ervaring komen, dat het eigenlijk te allen tijde zoowel voor de kleinen als voor de grooten een feest is geweest, en wel een met een zeer eigenaardig karakter, waardoor het met geen anderen jaarlijkschen feestdag te vergelijken is.

Wel is meermalen verzekerd, dat

het „zaliger is te geven dan te ontvangen”.

Wie beijvert zich niet gaarne, om hem of haar, wie(n) hij hartelijk genegen is, met een of ander fraai geschenk te verrassen? In het geven ligt zulk een zoete vreugd verscholen en daarin ligt o.i. ook voor een groot deel de diepere oorzaak verborgen van de poëzie, welke van 't Sint Nicolaasfeest uitgaat.

Dat Sint Nicolaas een der voornaamste heiligen was van de Grieksche kerk, dat hij te Patara (in Lycië) geboren werd en tijdens de vervolging der Christenen door Diocletianus in de gevangenis gezet werd, zal van minder algemeene bekendheid

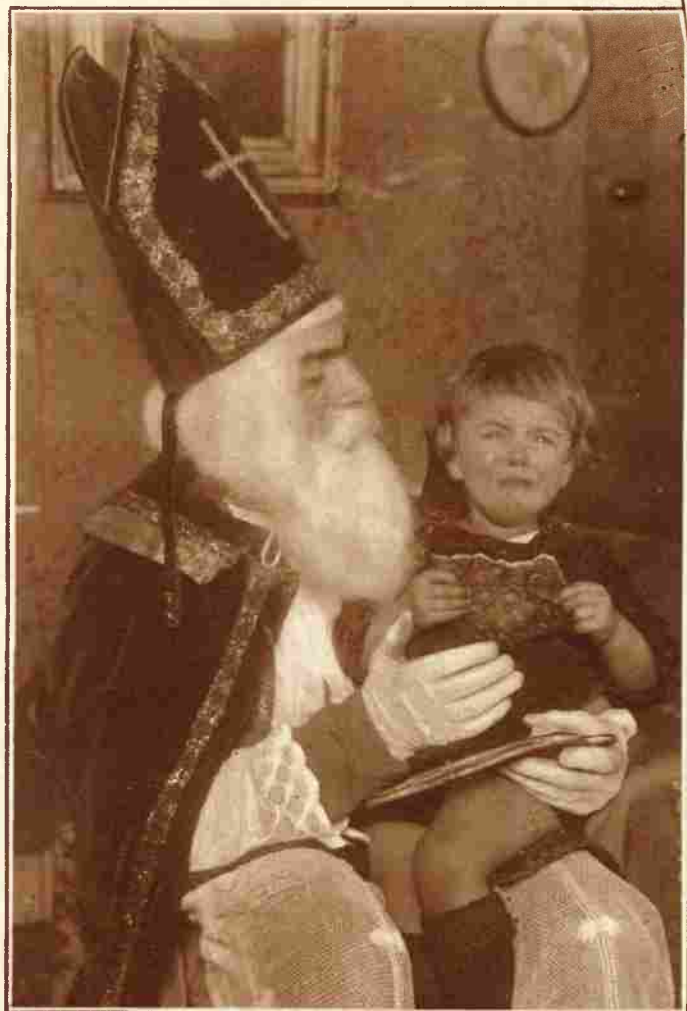

De komende dagen zijn allesbehalve aangenaam voor den goeden Sint. Maar als milde gever en groot kindervrind wil hij zich alle moeite getroosten den kinderen op zijn feestdag een verrassing te bereiden, waarvoor hij al dagen te voren zijn groote inkoop moet doen. Een kiekje, in een der groote winkels genomen, toont met welk 'n overleg en zorg de bisschop en z'n trouwe knecht hun keuze doen.

sinds de Engelsche en Duitsche wijze van Kerstmisviering, (n.l. wat het geven van geschenken aan familieleden en vrienden betreft, ook in ons land meer en meer werd nagevolgd, het Sint Nicolaasfeest wel langzamerhand in betekenis en omvang zou afnemen, doch zij, die dit voorspelden, hielden geen rekening met de karaktereigenschap van den Nederlander in het algemeen, om niet zoo spoedig met oude gebruiken en gewoonten te breken. Want de viering van 't Sint Nicolaasfeest in ons land kan inderdaad tot die oude volksgebruiken gerekend worden, waarvan de volksdichter Klaas Bruin eenmaal zong:

„Bezwaarlijk is 't, een oud gebruik
te ontwennen,
Dat honderden van jaren ging in
zwang.”

Er ging van dit zoo bij uitstek Nederlandsche feest steeds een zekere poëzie uit, en wij gelooven, dat hier toe ook voor een groot deel bijdroeg de omstandigheid, dat de herdenking van den geboortedag van den grijzen bisschop, die eenmaal zulk 'n groot kindervrind was, met graagte aangegrepen werd, om elkander — niet uitsluitend den kinderen — geschenken te geven. In dit verband mocht (en mag) voorzeker ook herinnerd worden aan de oude spreuk, dat

Kleine broer is al spoedig gerust gesteld als hij op St. Nicolaas' knie mag plaats nemen en op zijn gemak den zoeten koek mag verorberen.

Schrik niet voor Pieterbaas, want hoe gevaarlijk hij er ook uit moge zien met zijn zwart gelaat en witte tanden, hij heeft een goed hart en ziet veel door de vingers, wanneer het tegen 6 December loopt.

Vol verwachting klopt ons hart, wie den koek krijgt, wie de... neen, zoo pessimistisch zullen we niet wezen, want de goede Sint weet heel goed, dat we allemaal wel eens ondeugend zijn!

zijn, dan het feit, dat de herdenking van zijn geboortedag aanleiding is geworden voor een nagenoeg algemeene uitwisseling van geschenken. En ook die omstandigheid zou op zichzelf wellicht nog niet voldoende zijn, om 't Sint Nicolaasfeest tot zulk 'n bron van vreugde te maken, ware het niet, dat het bij die gelegenheid geoorloofd is, elkander te foppen, mits zulks natuurlijk op gepaste wijze geschiedt.

Ieder onzer heeft zijn eigenaardigheden, zijn bepaalde voorliefde voor het een of ander, zijn zoogenaamd „stokpaardje”, en wanneer de Sint Nicolaas-avond gekomen is, welke zooals men weet, door de meesten op 5 December gevierd wordt (hoewel de eigenlijke geboortedag van den Sint een dag later viel) is het een aardige, onderlinge wedijver, om elkander eens duchtig beet te nemen, welke fopperij dan doorgaans door het een of ander geschenk weer „verzoot” wordt.

Van den grijzen bisschop werd in het jaar 1561 door Maarten van Heemskerk een portret geschilderd, naar welke schilderij later door den kunstenaar Veelwaard een beeltenis in koper werd gegraveerd.

De bewoners der Amstelstad konden eertijds een levensgroot portret van Sint Nicolaas bewonderen in het vroegere „Oude Doolhof”, waar het op een houten schot prijkte, recht tegenover Goliath.

Maar niet alleen de grijze kindervriend zelf, ook de feestelijkheden, ter eere zijner nagedachtenis aangericht, werden door verschillende kunstenaars in beeld gebracht. De schilderij, door den grooten Jan Steen vervaardigd, waar men op den voorgrond een kleine meid ziet afgebeeld, die alle geschenken torst, welke de goede Sint zooveel voor haar „gereden” heeft, is een der beroemdste kunststukken van den vermaarden schilder geworden, maar niet minder vermaard is de door Richard Brakenburg geschilderde „Haarlemsche Sint Nicolaasavond”, welke in 1867 op een tentoonstelling van schilderstukken van oude meesters, in het Amsterdamsche „Arti” gehouden, terecht aller bewondering wekte.

Naast de schilders werden ook de „componisten” door het feest van den bisschop geïnspireerd en op velerlei wijzen is de Sint-viering bezongen. In ons land behoren tot de meest bekende liedjes: „Zie, de maan schijnt door de boomen”, „Zie ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan” en vooral niet te vergeten „Sinterklaas kapoentje...”

Waarom men den bisschop juist uit Spanje wilde laten komen, terwijl toch Lycië, waar Sint Nicolaas geboren werd, een landstreek in Klein Azië was, is niet met zekerheid te zeggen. Volgens dr. Eelco Verwijs, die in het midden der vorige eeuw een

gansche serie Sint Nicolaasliedjes uit Noord- en Zuid-Nederland in één bundel verenigde, zou hierin een verbasterd overblijfsel van de oude zonneliederen gezocht moeten worden. Spanje zou dan „het heerlijk lichtrijk” moeten symboliseeren.

De historieschrijver J. ter Gouw is deze lezing niet toegedaan, en meent veeleer, dat het noemen van Spanje als plaats van herkomst en bestemming van den grijzen Sint verband zou houden met de plaats, welke dat land in de 16e eeuw in de gedachtenfeer van de Nederlanders innam. Toenmaals haalden onze schepen de fijnste kost-

door een groep Remonstranten een Hollandsche kolonie gesticht werd, hield men 't bisschopsfeest in hooge eere. Zelfs werd daarbij ook het „draai-bord” niet vergeten, hetwelk in den ouden tijd ook te Amsterdam heel wat belangstelling trok met Sint Nicolaas, en waar de jongens gingen „draayen om gouden torren en wafeltjes.”

Maar al was Nederland dan ook het land, waar de 5e of 6e December het meest algemeen en op de meest luisterrijke wijze gevierd werd, wilde dit nog niet zeggen, dat in andere landen de kinderheilige geheel een onbekende zou zijn. Zoo verhaalt Westendorp ons, hoe in Oostenrijk weleer een „Zwarte Klaas” verscheen met een rammelenden ketting, die ook, evenals bij ons, voor de kinderen vergulden koek en ander lekkers meebracht, maar ook... een gard, als sommige kinderen het eens wat al te bont hadden gemaakt. En in Rome kwam eertijds de „zwarte man” in den Kerstnacht door den schoorsteen op bezoek.

De schoorsteen heeft bij de Sint-vieringen altijd een groote rol gespeeld, hetgeen verband hield met de oude verhalen van spoken, die meestal door den schoorsteen hunne opwachting kwamen maken. Ook de „boldergeest”, die de onaangename gewoonte had, allerlei plagen in huis te brengen,

koos als toegangsweg den schoorsteen. Maar ook — zegt ter Gouw — kwamen de kaboutermannekens er door, als ze den gelukskinderen 's nachts hunne goede gaven brachten. Wat was dus begrijpelijker, dan dat men ook des goeden bisschops gaven door den schoorsteen verwachtte? En zoo is het voor onze kinderen tot op den huidigen dag gebleven.

Maar daarvoor moet dan ook te voren de klomp met hooi gevuld worden, opdat de kloke rossinant, die zijn meester over de daken draagt, weldoer-voed blijve, voor welke attentie de Sint zich op zijn beurt erkentelijk toont, door den klomp te vullen met tal van welkome gaven.

Een goed gevulde klomp zij den lezer gaarne toegewenst.

JOH. CHR. WIJNAND

November 1929.

Verlangens worden gekoesterd en wenschen kenbaar gemaakt, als de lieve jeugd de lokkende étalage-kasten bewondert van speelgoedwinkels e.d.

baarheden en lekkernijen uit Spanje. Dat blijkt ook uit een Westvlaamsch Sint-Nicolaasliedje, waar men, alleen terwille van het rijm, een Sint Nicolaas heeft ingelascht, die veel later leefde en wiens feestdag op den 10en September gesteld is. Het liedje luidde:

„Sint Nikolaas van Tolenting
Breng mij mee wat lekkerding
Lekkerding van Spanje.”

Maar onze voorouders voelden meer voor het liedje van Jan de Regt:

„Dat Sinterklaas
Die oude baas
Moet loopen voor Sint Felten,
Hij helpt maar met een groot geraas
De heele stad op stellen.”

Het Sint Nicolaasfeest wordt wel in geen ander land zóo algemeen en met zóoveel opgewektheid gevierd als in ons land, en het is dan ook te begrijpen, dat Nederlanders, die zich metterwoon in het buitenland vestigden, steeds zoo veel mogelijk de viering van het bij uitstek populaire feest aldaar in eere hielden. Verschillende staaltjes zouden ten bewijze daarvan kunnen worden aangehaald. Zoo kozen de Hollanders, die te New-York en te Albany 'n „herinnerings- en gedachtenisfeest” wilden instellen, daarvoor alweer het Sint Nicolaasfeest, en te Friedrichsstadt aan den Eider, waar in 1631

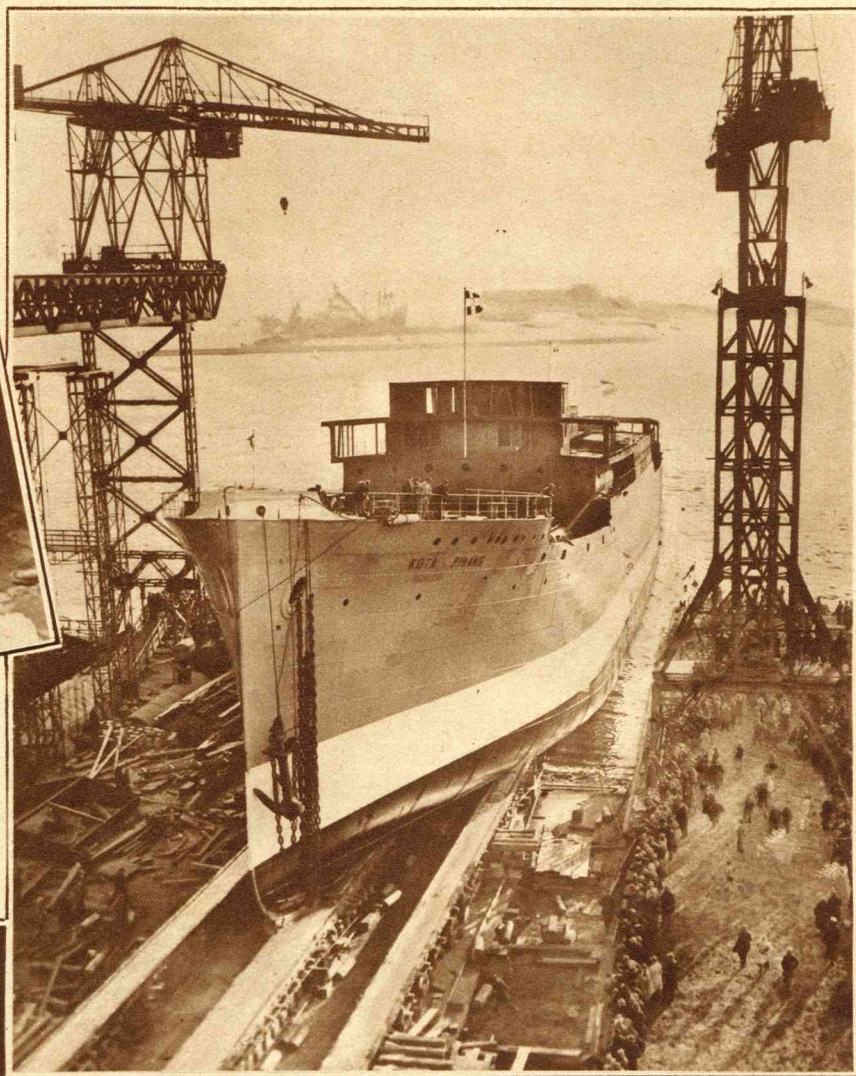
Op zijn tochten over de daken der vele huizen luisteren Sinterklaas en Pieterman aandachtig of zij ondeugende kinderen door den schoorsteen kunnen beluisteren; is dit het geval, dan wordt zonder pardon verder gegaan en moeten de rakkers maar weer een jaartje wachten!

In de Hoofdstad

EEN JUBILEERENDE MARKTKOOPMAN.

Dezer dagen vierde de heer S. Visser, marktkoopman op de markt in de Albert Cuystraat, onder groote belangstelling zijn 70sten verjaardag. Tevens mocht deze oude paas 't feit herdenken, dat hij gedurende 20 jaren op de markt stond. Twee redenen dus om den sympathieken man eens extra in de blommities te zetten, van welke gebeurtenis we hier een aardig plaatje geven.

Zaterdagmiddag j.l. werd van de heling van de Nederlandsche Scheepsbouw Maatschappij het fraaie motorvrachtschip „Kota-Pinang” met goed gevolg te water gelaten. Dit sierlijk gebouwde schip is bestemd voor de N.V. Rotterdamsche Lloyd. Hierboven een overzicht van de tewaterlating.

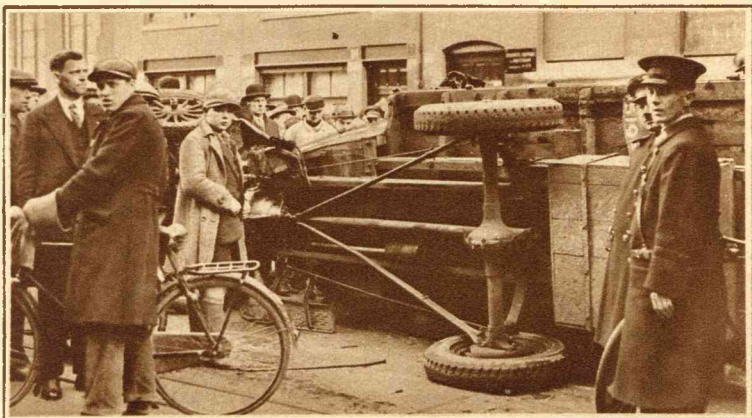
De mandolineclub „Il Mandolino” gaf ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan een uitstekend geslaagde uitvoering voor de radio, in het Astoria theater aan het Mosplein. Een foto van het gezelschap met hun ijverigen directeur in het midden.

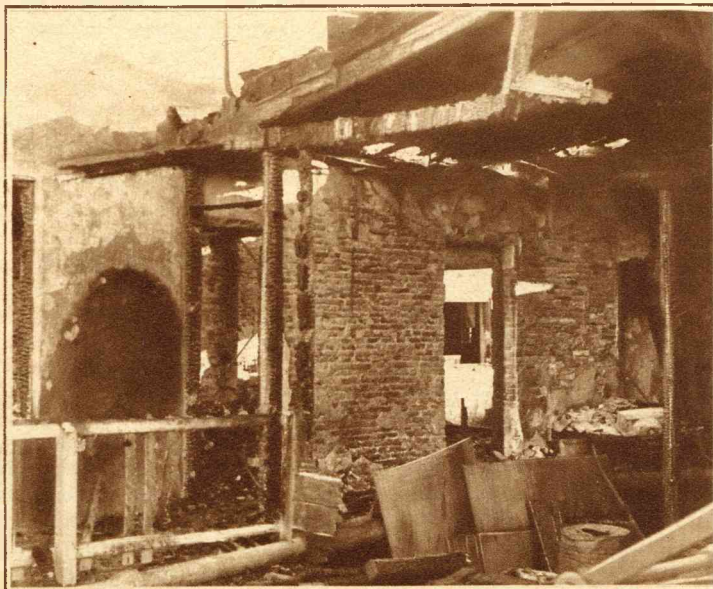
Op 3 December a.s. zal het 40 jaren geleden zijn dat de heer Jacob Kleile als handpers-drukker in dienst kwam bij de firma Dieperink. In dit groote tijdsverloop van jaren heeft genoemde heer zich als een plichtsgetrouw en vakkundig persoon laten kennen, weshalve het hem op dien datum niet aan belangstelling zal ontbreken. Een foto van den jubilaris.

Vrijdagavond 8 uur is er brand uitgebroken in het perceel Oude Kerkdijk 108, bewoond door den heer Harms, directeur van Harms' scheepsbouwbedrijf. Het woonhuis en de naast gelegen schuur brandden totaal uit. Een kijkje op de aangerichte verwoesting.

Door een aanrijding met lijn 13 (het ongeluksgetal) werd Zaterdag in de Raadhuisstraat een vrachtauto ondersteboven gereden. Begrijpelijkwijze was er op het drukke middaguur veel belangstelling voor dit eigenaardige voorval, waarvan we hierboven het een en ander in beeld brengen.

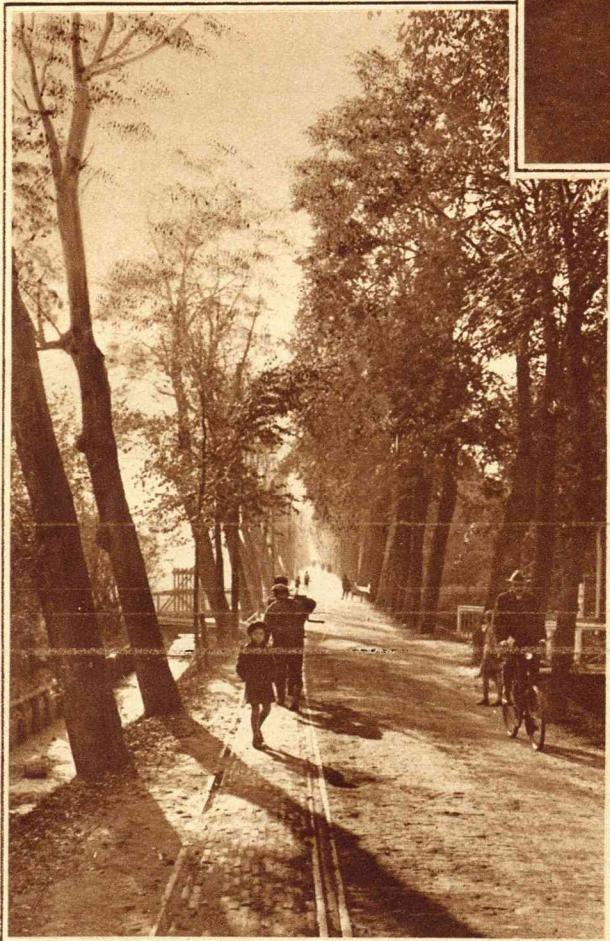

WESTZAAN — Echt
Hollandsch tafereeltje aan den Westzanerdijk.

Herfststemming in de Provincie

UITGEEST — Stemningsvol herfst-
kiesje van een Kennemer landschap,
hetwelk door de sombere wolken-
massa's nog scherper wordt ge-
accentueerd.

DE SLOTERDIJKERMEERWEG TE SLOTERDIJK
in herfstkleed. Zoals wellicht bekend zal zijn, gaat
ook deze schoone landweg in Amsterdams onmiddel-
lijke omgeving spoedig verdwijnen, aangezien 't Weste-
lijk deel der hoofdstad zich steeds verder gaat uitbreiden.

AMSTELVEEN — Een der vele dorpswegen van dit vriendelijke
plaatsje onder den rook van Amsterdam.

DIEMEN — Een
intiem hoekje aan het Achterom.

WORMERVEER — Hoe rijk aan schilderachtige plekjes dit Zaanse dorp is, bemerkt men aan dit aantrekkelijke herfstplaatje.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Else er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalm, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Else in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Else gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuche van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zoozeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad

weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen, dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Else uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Else zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen, doet. 's-Avonds wordt de oude Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie. Daar laat hij zich door dezen de heele moordgeschiedenis vertellen, ook dat een opengebroken ijerzen kistje in de kamer gevonden was, waarop Krauze zei te weten, dat daarin o.a. een medaillon met het portret van zijn overleden vrouw en een zeer oud cylinderhorloge geweest waren, waarvan hij een beschrijving gaf. Bij haar nieuwe meesteres hoort Else een bezoeker, een zekeren Hubner, Deloria dreigend toespreken, zonder dat zij evenwel begreep waarover het ging. Tot haar groote verbazing werd zij echter vijf minuten later aan Hubner voorgesteld als „mijn besten vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het ge-

kocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu pas betaald kan hebben. Wie had dan de belastingsschuld van den doode betaald en waarom? Den volgende dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer; zij kon echter geen opheldering geven omtrent de opgespoorde kwitantie, na lange jaren had zij haar broer eerst kort voor diens dood weer teruggezien. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Else onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de standvastigheid hunner liefde verzekeren, doch, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Else haar belofte aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorlooiig nog geheim te houden. Van Else begreep Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschiet, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveert is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advocaat te kiezen, en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen.

Toen zei de graanhandelaar met een licht schouderophalen: „Ik zou je daarop veel kunnen antwoorden, maar ten slotte ben je waarlijk oud genoeg, om over jezelf te beslissen. En je besluit is misschien niet eens zoo dwaas. Juist in Bankzaken zijn de vooruitzichten voor een jurist tegenwoordig zeer gunstig.”

Nu bleef het weer een poosje stil. De oudere Krauze bladerde in zijn handelsboek, en Rudolf staarde uit het raam, tot hij eindelijk aarzeland en met tegenzin zei: „Er zijn hier tijdens mijn afwezigheid ontzettende dingen gebeurd! Is men den moordenaar van mijn ongelukkige tante nog altijd niet op het spoor?”

„Ja, ik geloof dat men hem op het spoor is.”

Koel en beslist, zonder eenige aarzeling, was dit antwoord uitgesproken. Rudolf wendde spoedig zijn hoofd af en er was een hevige opwinding op zijn gezicht te lezen.

„Is dat waar, vader? Nog op den weg hierheen werd mij door een journalist het tegendeel verzekerd.”

„Dan ben ik schijnbaar beter op de hoogte dan deze kennis van je. En dat is geen wonder, want ik kom voortdurend in aanraking met de politie. Misschien zullen wij in de eerstvolgende dagen al de gevangenneming van den moordenaar beleven.”

„En waarheen leidt 't spoor, dat men nagaat? Ik smeeke u, vader: vertel mij toch alles, wat u weet.”

„Daartoe ben ik helaas niet in staat. Wat ik bij gelegenheid van de heeren op het politiebureau verneem, wordt mij onder het zegel van de strikte geheimhouding meegedeeld. Ik heb voor eens en voor altijd beloofd daarover te zwijgen en je zult niet verlangen, dat ik mijn woord breek.”

„En als men zich nu op een verkeerd spoor bevindt? Zijn er dan duidelijke bewijzen aanwezig voor de schuld van degenen, die men nagaat?”

Met een licht schouderophalen zei Frans Krauze: „Alles, wat ik je daarover kan vertellen, is, dat hun gevangenneming al plaats zou hebben gehad, als men niet heel zeker van hen was. Ik moet je intusschen dringend verzoeken, zelfs van deze aanwijzing tegen niemand gebruik te maken. Juist van haar voorzichtigheid en geheimhouding verwacht de politie het grootste succes.”

„En heeft men u desondanks in het vertrouwen genomen — juist u?”

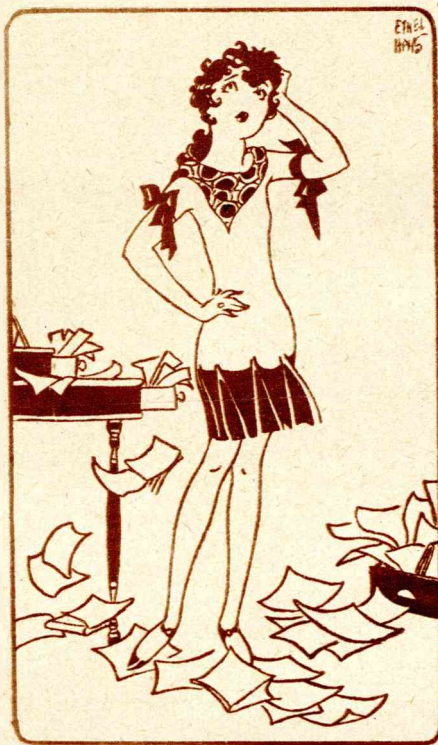
„Wat moet dat beteekenen — juist mij? Ik weet niet, wat daarin zoo bevreemdend zou zijn. Omdat ik zoo ongeveer de eenige ben, die de overledene, haar gewoonten en eigenaardigheden heb gekend, heeft men van het begin mijn bijstand ingeroepen. Bovendien zet men natuurlijk terecht voorop, dat ik het grootste belang heb bij de ontdekking van den schuldige. — Maar wat scheelt je? Waarom loop je zoo opgewonden rond?”

De advocaat liep inderdaad in het kleine vertrek heen en weer zooals iemand, die een hevigen strijd voert en tevergeefs tot een geruststellend besluit tracht te komen. Na de laatste vraag van zijn vader bleef hij staan en voor een oogenblik scheen hij 'n bijzonder belangrijk, veelbeteekenend woord te willen zeggen.

Maar dit woord werd toch niet uitgesproken en

na eenig aarzelen zei hij: „Neem het mij niet kwalijk, dat ik 'n beetje zenuwachtig ben. De gedachte aan den vreeselijken dood mijner arme

Fanny Flapuit zegt:

Sommige meisjes vergeten zelfs maar zij hun memorandum-boekje gelaten hebben.

tante is het, die mij iederen keer opnieuw zoo opgewonden maakt.”

„Dat begrijp ik zeer goed. Ook ik heb in de eerste dagen na de vreeselijke gebeurtenis als verslagen rondgelopen. En de schrik, die mij overviel, toen ik na den terugkeer van mijn reis op den avond van den dag der misdaad die gruweldaad vernam, zit nog in mijn ledematen.”

Weer lette Rudolf bijzonder goed op. Hij moest andermaal iets hebben vernomen dat hem in verbazing bracht en de pijnlijke onzekerheid verergerde, waaronder hij leed.

„Wat? U was dus niet in Breslau, toen het gebeurde?”

„Neen, ik was in Opper-Silezië. Nog onmiddellijk voor mijn vertrek, op den namiddag van haar laatste levensdag, had ik mijn schoonzuster een bezoek gebracht en haar beter gestemd gevonden dan sedert langen tijd. Vijftien of zestien uur later heeft zij onder de vuisten van een moordenaar moeten sterven.”

Rudolf streek over zijn voorhoofd. Al de hulpeloosheid van een man, die verward is in een chaos van raadsels en tegenspraak stond op zijn gezicht te lezen.

„Vreemd!” zei hij, misschien zonder te weten, dat hij hardop sprak. „Onbegrijpelijk! En toch

zou ik bereid zijn geweest, om er 'n eed op te doen.” „Waarop had je een eed willen afleggen?” vroeg de koele stem van zijn vader. „En wat vind je onbegrijpelijk?”

Zonder zijn oogen op te slaan, schudde de advocaat zijn hoofd. „O niets! Ik dacht zooeven aan iets anders! De hemel geve, dat uw hoop op een spoedige ontdekking van den moordenaar bewaarheid wordt.... Maar het is nu wel tijd, dat ik Mina ga begroeten. Ook stoor ik u waarschijnlijk in uw werk.”

„Ik heb het wel in deze dagen bijzonder druk. Je zult de oude vrouw in de keuken vinden. Zij wordt in den laatsten tijd steeds doover en steeds onuitstaanbaarder. Ik vrees, dat ik haar ten slotte nog zal moeten weggagen.”

„Dat moet u niet doen, vader. U hebt mij zelf verteld, hoe offervardig zij moeder gedurende haar laatste ziekte heeft verpleegd, en zij houdt toch ook de huishouding goed in orde.”

„Wel mogelijk; maar het staat mij tegen, om die half gekke, knorrige vrouw om mij heen te hebben. Maar, ik had het haast vergeten: je overleden tante heeft je een legaat van dertigduizend mark vermaakt.”

„Mij? Hoe weet u dat, vader?”

„Ik heb het vanmorgen vernomen op het bureau van politie. Het testament, dat mijn schoonzuster pas eenige maanden geleden bij de rechtbank heeft gedeponereerd, is gisteren geopend. Een groot bewijs van haar liefde is het juiste niet, of het moest zijn opgesteld in een tijd, toen zij niet heel toerekenbaar was. Behalve dat belachelijk kleine legaat heeft zij namelijk haar heele vermogen aan eenige gestichten vermaakt, waaraan zij bij haar leven onder geen voorwaarde ook maar een cent zou hebben gegeven. Ik hoop echter, dat de geldigheid van dit onzinnige testament met goed gevolg bestreden zal kunnen worden. Zoodra wij de bewoordingen ervan kennen, zullen wij daarover een rechtsgeleerde raadplegen.”

„Wij — zegt u? Hebt u daarvoor soms op mijn medewerking gerekend?”

„Dat spreekt vanzelf! Jij als de zoon van haar zuster komt daardoor immers vooral te kort en daarom zal ook namens jou het proces worden gevoerd.”

„Dan zal het nooit gevoerd worden, vader!”

„Hoe? Meen je dat ernstig? Je schijnt niet te weten, dat die mevrouw Abt een gegoede — ja, misschien een zeer rijke vrouw is geweest. Men laat toch maar niet zonder bezwaar een vermogen voor zijn neus weghalen, vooral als het gestichten betreft, die toch maar dagdieven en luiards van het geld laten genieten. Als men misschien een paar honderdduizenden kan bezitten, moet men een groote dwaas zijn, om zich niet een bagatel van dertigduizend mark te laten afschepen.”

„Die keus behoeft u geen hoofdbreken te bezorgen, want ik heb besloten volstrekt niets uit die nalatenschap aan te nemen.”

De graanhandelaar stooft op. Zijn gezicht was nog iets valier geworden.

No. 10

„Niets? Ook het legaat niet? — Meen je dat ernstig?”

„Zeer ernstig, vader!”

„Maar dat zou toch de grootste dwaasheid zijn. Houd je jezelf voor rijk genoeg, om zulke sommen eenvoudig uit het raam te gooien?”

„En al was ik straatarm, mijn besluit zou daarvoor niet veranderd worden.”

„Edelmoedig — dat moet men zeggen! Maar je hebt toch zeker een of andere reden voor zoo'n heldhaftige daad. En misschien mag men die wel vernemen!”

„Er kleeft bloed aan dat geld, vader — daarom kan ik het niet aannemen.”

Frans Krauze zette een gezicht, alsof hij wilde lachen. Maar hij lachte toch niet. Zijn oogen hadden die van den advocaat ontmoet, en nu boog hij weer over zijn handelsboek heen, om met een zenuwachtige gejaagdheid daarin te bladeren.

„O zoo — daarom! Nu, ik denk, voordat je de akte van afstand teekent, zullen wij nog wel eens gelegenheid hebben, om daarover te spreken. Nu zal je voor alles op je gemak willen komen en ik wil je daarin niet hinderen.”

Zoodra Rudolf het kantoor had verlaten, leunde zijn vader weer met zijn armen op het blad van den lessenaar en drukte toen zijn gebalde vuisten tegen zijn slapen.

„Heer in den hemel, ook dat nog! — Hoe zou hij daaraan komen! Maar er is geen twijfel — hij was immers geheel veranderd. Zijn oogen wilden mij letterlijk doorboren. En die woorden: er kleeft bloed aan dat geld. Hoe weet hij — ik moet dat weten — spoedig! Ik wil niet voortdurend in een toestand van verdediging moeten zijn onder mijn eigen dak. Ik heb waarachtig al genoeg aan die opwindende komedie tegenover de anderen.”

Terwijl er zulke gedachten door zijn hoofd gingen, scheen het gezicht van den man zichtbaar te vervallen. Zijn anders zoo hardvochtige gelaats-trekken werden slap; er was iets wanhopigs in zijn doelloos voor zich uit starenden blik.

„Als alles toch vergeefs was geweest!” prevelde zijn dunne lippen en zooals tevoren voegde hij eraan toe: „Het is om gek te worden — het is niet meer te verdragen!”

Maar toen richtte hij z'n magere gestalte flink op. „Dwaasheid! Spoken! Er is nog niets verloren! — Laten we het spel voortzetten, ten einde toe! Ik moet het winnen!”

XIII

Mevrouw Deloria was in 'n slecht humeur weer thuis gekomen en zoozeer was zij met haar eigen aangelegenheden bezig, dat zij niet eens de groote verlegenheid bemerkte, waarmee Elze haar vraag, of er intusschen iemand geweest was, ontkenkend beantwoordde. Ook lette zij er niet op, dat Elze nauwelijks iets gebruikte van de spijzen, die uit het restaurant gebracht werden. Zij at er zelf maar een ietsje van, om toen met half gesloten oogen op de canapé te gaan zitten, alsof zij half slapend of in ernstige gedachten verdiept was.

Het servies stond nog op de tafel, toen er tweemaal hard aan de voordeurbel werd getrokken.

„Zal ik opendoen?” vroeg Elze, vervuld van een geheime vrees, dat het Rudolf kon zijn, en zij gevoelde een ware verlichting, toen mevrouw Deloria hoofdknikkend antwoordde:

„Het is in ieder geval mijnheer Hubner. Verzoek hem, intusschen den salon binnen te gaan. Ik kom dadelijk.”

Haar vermoeden was juist. Het was de bezoeker van gisteren, die toegang verzocht. Toen Elze hem volgens het verlangen van haar weldoenster in den salon bracht, lachte hij haar toe, zoodat zijn bizonder groote, hagelwitte tanden als die van een roofdier achter zijn snor blonken.

„Onze wederzijdsche vriendin heeft u — hoop ik — ook opgedragen, mij intusschen gezelschap te houden, mejuffrouw! U was gisteren zoo stil, dat ik er sindsdien voortdurend over nadenk, of ik u soms op een of andere manier beleedigd heb. Nu zou u immers de beste gelegenheid hebben, om dat tegen mij te zeggen.”

Hij kwam zoo dicht bij haar, dat zij met afschuw de nare brandewijnlucht bemerkte, die hem omgaf. En zij deed niet haar best, om den tegenzin te verbergen, dien hij haar vandaag nog meer dan bij zijn vorig bezoek inboezemde. Met 'n gebaar, dat hij niet verkeerd kon begrijpen, week zij achteruit.

„U hebt mij niet beleedigd, mijnheer — en met

uw toestemming zal ik nu naar mevrouw Deloria terugkeeren.”

Maar hij ging haar vlak in den weg staan. „Als ik u dan geen reden daarvoor heb opgegeven, waarom moet u mij dan zoo vreeselijk afwijzend en koel behandelen? Ik geloof, dat wij zeer goede vrienden konden worden. Ik ben de uwe nu al en als u mij wilde vergunnen, het u te bewijzen —”

Hij boog naar haar toe, alsof hij zijn overige woorden in haar oor wilde fluisteren; in dit oogenblik opende mevrouw Deloria echter de deur en zei met een bijzonder harde stem:

„Ik heb tevergeefs op je terugkomst gewacht, Elze! Ik heb een boodschap voor je en zou graag willen, dat je dadelijk daarvoor uitging.”

Elze sloop spoedig weg en zoodra de deur achter

Vic's Verlanglijst.

*

*Sinterklaas, in rooden tabberd,
Sinterklaas, met steek en staf,
met uw reuze-baard en knevels,
zet uw Schimmel dra in draf!*

*Want, dat kunt U wel begrijpen,
— Oude Sint, zoo groot en goed: —
'k ben benieuwd naar wat zal komen,
uit die mand van Pietje-Roet....*

*'k Hoop vast op boterletter,
of mijn naam in Chocola,
en ook op een boek-met-prenten,
en een mondharmonica....*

*En dan stond ook op mijn lijstje,
een station, met rails en spoor.
Moes zei, dat 'k dat wel mocht vragen:
Want, ik pas brááf op, heusch, hoor!*

*Maar, een schip met mast en zeilen,
of... een stoomboot... is ook fijn!
En... wat leuke lekk're dingen
wil 'k ook wel... van marsepein....*

*'k Vroeg: een boerderij, met koeien,
varkentjes en schaapjes ook:
met, op 't rieten dakje, een schoorsteen,
waaruit komt wai watten-roók!*

*Dan.... wil 'k ook wel heel graag rijden,
op zoo'n heerlijk hobbelpaard,
fijn!.... met op mijn hoofd een helm dan,
en daarbij een schuld en zwaard! —*

*Maar.... ja, 't allerliefst nog had ik,
meegebracht door U naar hier:
Een zoet zusje, als nicht Nelly....
Toe Sint!.... doe mij dat plezier!*

*Dan hoef IK heelemaal geen spelgoed,
geloof me maar gerust, hoor Sint:
Wel, als 't mág, zoo'n peuter-popje,
en een rammelaar.... voor 't KIND!....*

HERMAN J. HAIJEMAÏJE.

haar gesloten was, wendde de vroegere kunstrijdster zich met knorrig, gefronste wenkbrauwen tot den bezoeker.

„Wat moet dat beteekenen? Wil je het meisje hier vandaan jagen?”

Hubner draaide zijn snor op; voor een oogenblik was er waarlijk iets van verlegenheid op zijn gezicht te lezen. „Och kom — een kleine scherts!” antwoordde hij op mevrouw Deloria's woorden. „Zoo heel kinderachtig is je beschermeling toch zeker niet meer, dat zij zelfs geen grap verstaat.”

„Voor grappen van dien aard zul je niet gauw het ware begrip bij haar vinden,” antwoordde mevrouw Deloria. „En mij dunkt, dat de achtting voor mij je bovendien moest verbieden, zoo hier in huis op te treden.”

Nu toonde hij ook haar zijn witte roofdier-tanden. „Je bent vandaag slecht te spreken, beste Elize, anders zou je daarvan niet zooveel drukte maken. Maar ik heb gelukkig zeer goed geluncht en heb het vaste besluit gemaakt, mij door niets uit mijn goed humeur te laten brengen.”

„Stil!” viel zij hem in de rede. „Laat niemand je hooren!”

„Och ja — ik vergat zooveel!” zei hij glimlachend. „Dat je je met zooveel nadruk beriep op de hoog-achting, die ik je schuldig ben, bracht mij eenigszins in de war. Zulke ondoelmatige uitdrukkingen moesten wij daarom in onzen omgang geheel weglaten.”

Mevrouw Deloria kon hem slechts met een verontwaardigden blik antwoorden, want juist kwam Elze met hoed en mantel weer over den drempel. Vlug gaf haar weldoenster haar eenige boodschappen te doen, die haar minstens een uur tijd zouden kosten en het jonge meisje vertrok, zonder ook maar een enkelen keer naar dien kant te kijken, waar Hubner op zijn gemak in een leuningstoel lag, met een sigaret tusschen de lippen en een zelfvoldaan lachje op het gelaat.

Mevrouw Deloria zei nu: „Ik moet mijn best doen, om haar volle vertrouwen te winnen — dat is alles! Zij moet mij blindelings genegen zijn en volmaakt in mij gelooven. Zoodra de minste achterdocht in haar zou opkomen, kunnen wij haar onmogelijk meer voor onze plannen gebruiken. En ik heb haar niet bij mij opgenomen, alleen om mij de dure weelde van een gezelschaps-juffrouw te vergunnen.”

„Zooals altijd, onderwerp ik mij ook nu aan je wijzen raad,” zei hij spottend. „Johannes zal dus het geld op haar naam verzenden. Maar hoe zul je haar deze eigenaardige geldzending verklaren?”

„Laat dat maar aan mij over! Zooals ik gisteren al tegen je zei, zou het mij aangenamer zijn geweest, als wij daarmee nog een paar weken hadden kunnen wachten. Maar intusschen zijn hier dingen gebeurd, die het ook voor mij wenschelijk maken, om zoo spoedig mogelijk een grooter bedrag in handen te krijgen. Ik vrees, dat wij op zeer onaangename verrassingen voorbereid moeten zijn.”

„Zie je al weer spoken? — Wat voor een nieuw gevaar heb je dan nu ontdekt?”

„Heb je de avondbladen van gisteren gelezen?”

„Neen, ik heb wel wat beters te doen. Als er iets bijzonders gebeurt, hoort men het toch wel.”

Mevrouw Deloria haalde een gekreukeld dagblad uit haar zak en gaf het hem, terwijl zij een bepaalde plaats aanwees. „Lees dan dit artikel. Het zal je genoeg interesseeren.”

Met een zorgeloos vroolijk gezicht was Hubner beginnen te lezen, maar nu werd hij opeens zeer ernstig.

„Drommel nog toe, wat moet dat beteekenen? Hoe is die kerel aan deze belastingkwitantie gekomen? Die heeft hij natuurlijk gevonden of gestolen. Maar dat is in alle geval een zeer lastig toeval.”

„Zoo denk ik er ook over. Des te lastiger, omdat de politie met den grootsten ijver naar een verklaring schijnt te zoeken. Ik ben vanmorgen al voor een verhoor op het politiebureau geroepen.”

Hubner wierp knorrig zijn sigaret op den grond. „Ellendig! Je bent natuurlijk niet gegaan en denkt er nu over, om op den loop te gaan?”

„Waarom had ik er niet naar toe moeten gaan? Het zou de grootste dwaasheid zijn geweest, als ik het had nagelaten.”

Met een bewonderenden blik keek Hubner naar haar op. „Nu, het ontbreekt je niet aan moed, dat zouden zelfs de ergste vijanden moeten toegeven. En wat wilden ze op het politiebureau van je weten?”

„Ik moest hun nauwkeurige inlichtingen geven over de omstandigheden van mijn overleden broer en het zou hun zeer aangenaam zijn geweest, als ik ook een portret van hem had kunnen toonen.”

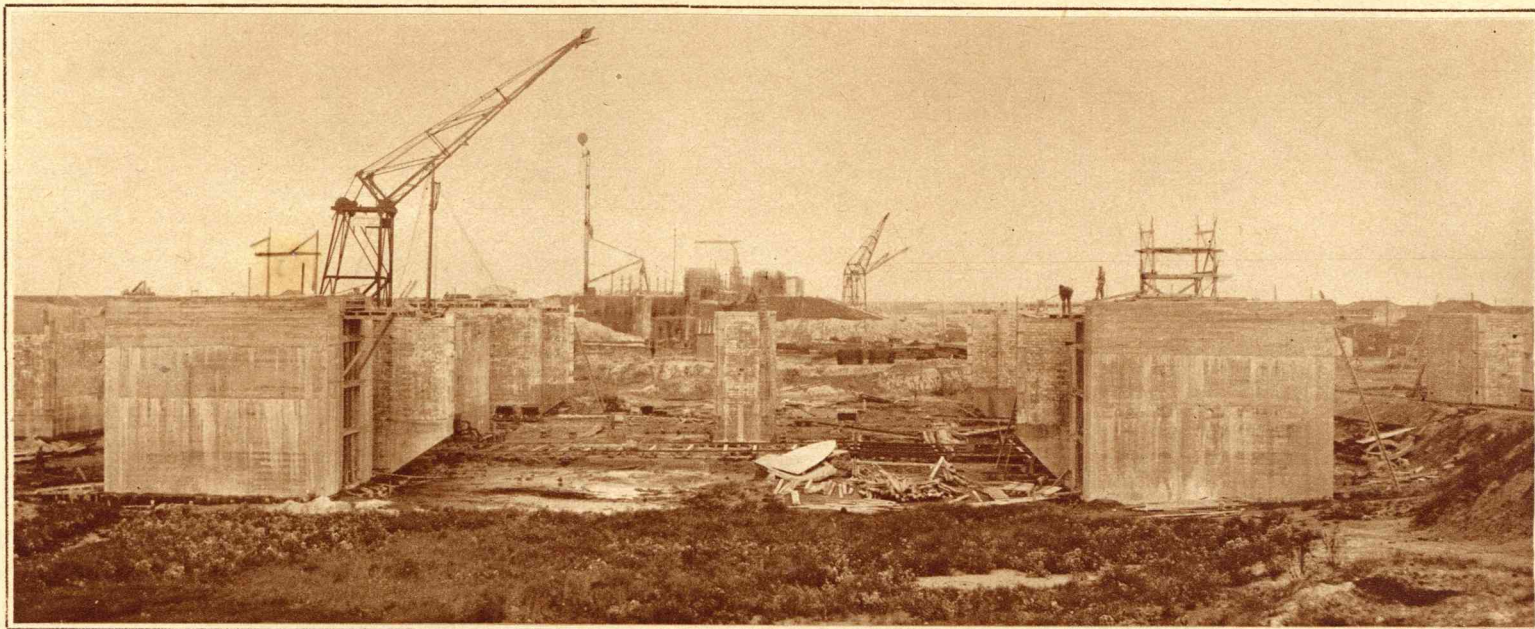
„Een portret? Ja — waarvoor dan?”

Mevrouw Deloria haalde haar schouders op. „Ik weet het niet. Misschien denken zij, dat hij uit het graf verzeen is, om een oude vrouw te worpen en haar gestolen bezittingen met behulp van een belastingkwitantie te verkoopen, die hij schijnbaar eveneens pas na zijn dood heeft betaald.”

„Hoor eens, Stella, ik vind, dat die geschiedenis volstrekt niet iets is, om erover te spotten. Twijfelt men er dan aan, dat hij waarlijk gestorven is?”

„Dat nu wel niet. Maar ten slotte moeten wij er toch op voorbereid zijn, dat zoo'n twijfel zou kunnen ontstaan. En ik zou in het beslissende oogenblik niet graag zonder de noodige middelen zijn als vluchten eens noodzakelijk werd.”

Wordt voortgezet

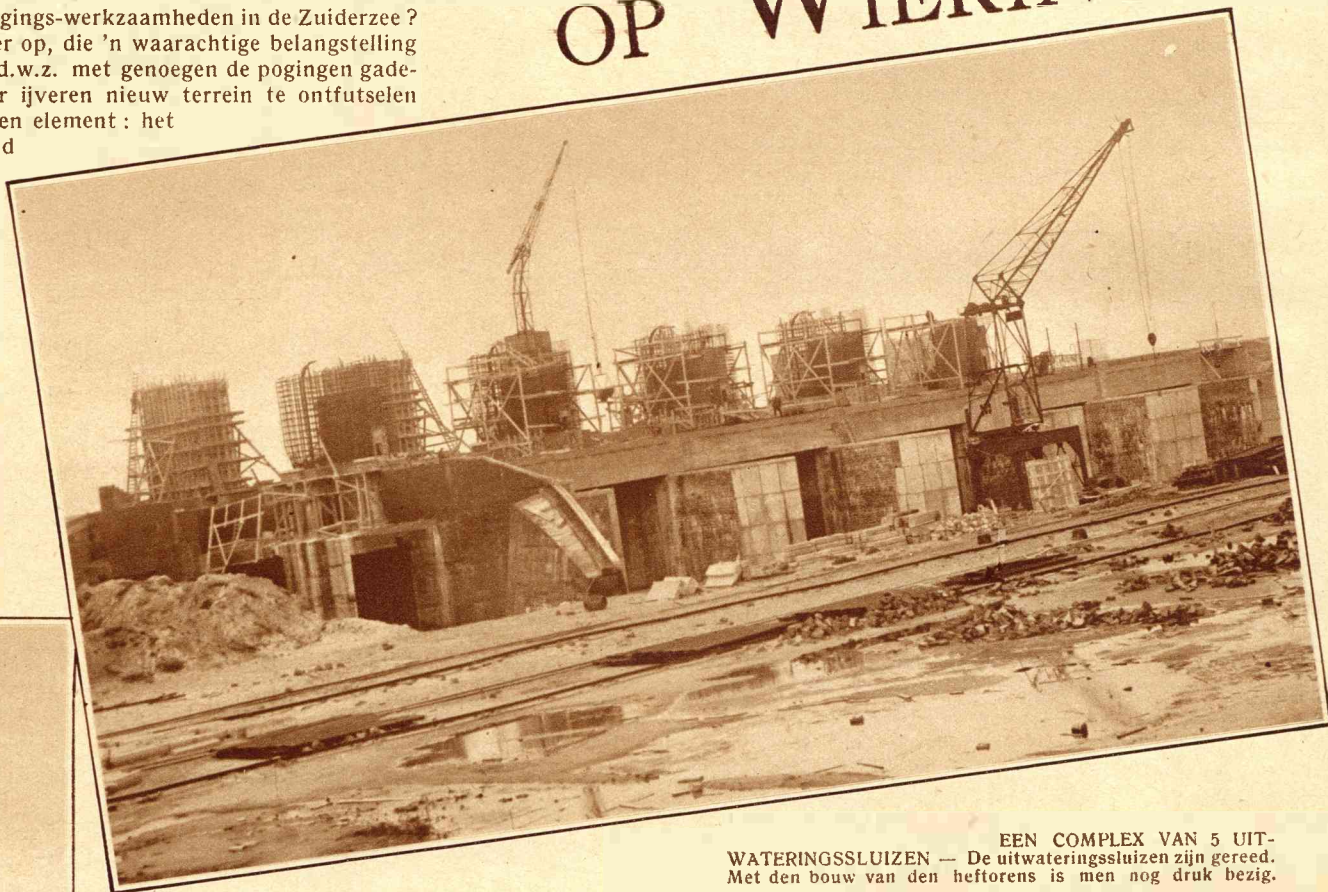

WAAR DE VERBINDINGSWEG HOLLAND—FRIESLAND KOMT — Op den voorgrond de pijlers van de spoorbrug (links) en de verkeersbrug (rechts). In 't midden daarvan de pijlers, waar bij open stand van de brug deze op komt te rusten. Achteraan zien we de heftorens van de uitwateringssluizen.

DE ZUIDERZEEWERKEN OP WIERINGEN

Hoe is de huidige stand van de droogleggings-werkzaamheden in de Zuiderzee? Deze vraag dringt zich bij een ieder op, die 'n waarachtige belangstelling toont voor den groei van zijn land d.w.z. met genoegten de pogingen gadeslaat van hen, die telkens opnieuw er voor ijveren nieuw terrein te ontfutselen aan het voor ons zoo kwalijk te bedwingen element: het water. Ook wij hebben ons die vraag gesteld en om onze lezers het een en ander van onze bevindingen mede te deelen, geven we hier een serie belangwekkende foto's van de werken bij het vroegere eiland Wieringen en tevens een korte uiteenzetting, welke bij het aanschouwen dezer kiekjes een interessante aanvulling kan zijn.

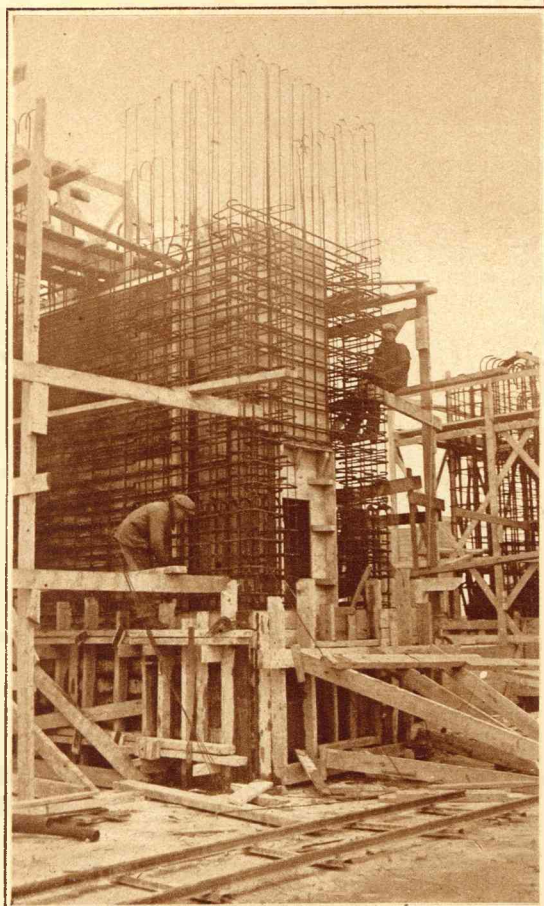
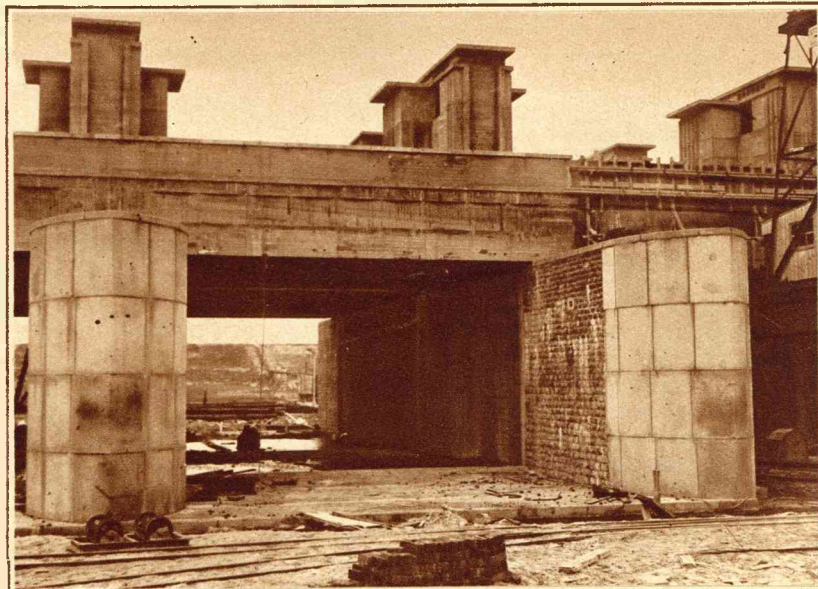
In enkele jaren tijds zijn al zeer groote werken tot stand gekomen. De afsluitdijk van Ewijcksluis—Wieringen, die een eind maakte aan het isolement van het eiland Wieringen, is geheel gereed gekomen. De sluis bij de Kooy, die verbinding geeft tusschen het Noord-Hollandsch Kanaal en het Balgzand-

EEN COMPLEX VAN 5 UITWATERINGSSLUIZEN — De uitwateringssluizen zijn gereed. Met den bouw van den heftorens is men nog druk bezig.

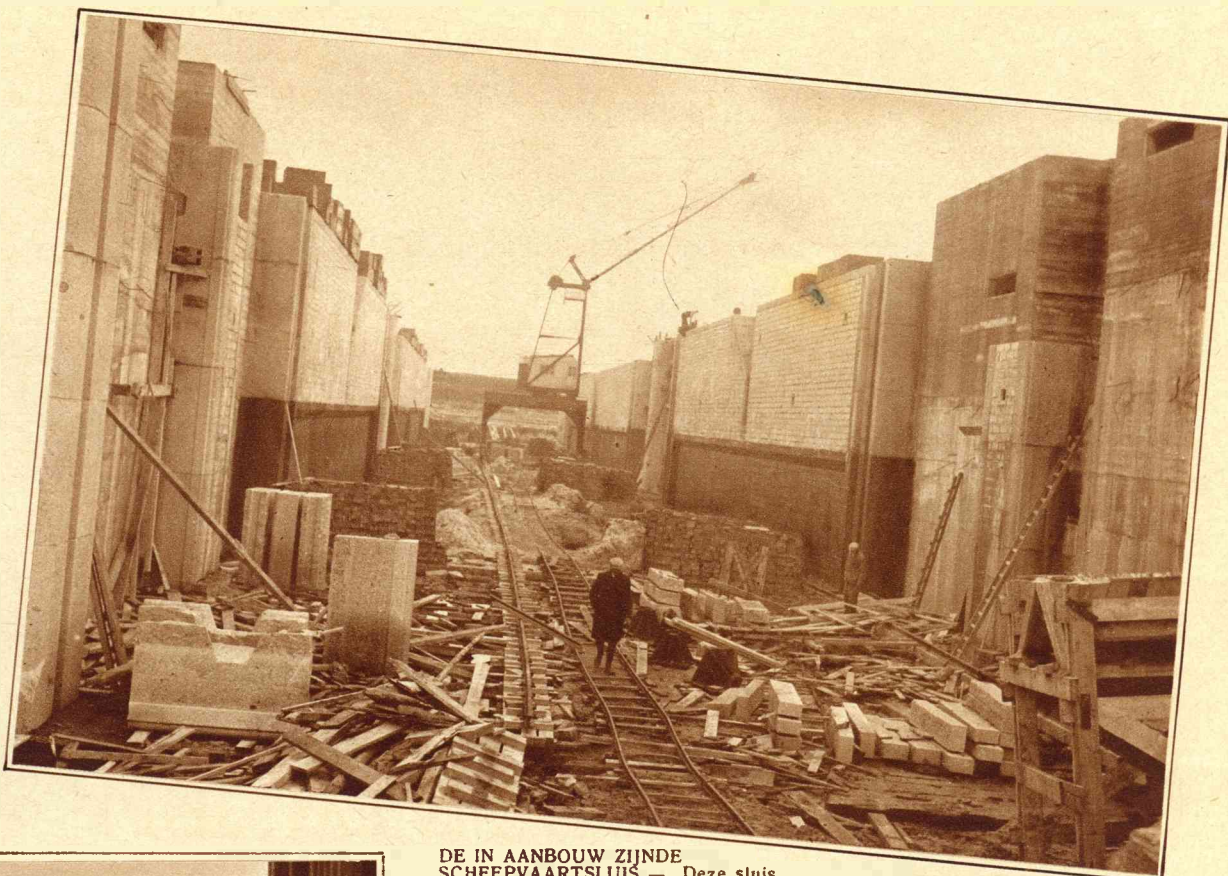
DE BEWAPENING VAN DE HEFTORENS. — Aan de voorzijde zien we de deur, die in de bekisting is gespaard en later toegang zal geven tot den heftoren.

DE UITWATERINGSSLUIZEN. Een der sluizen van nabij gezien. Deze sluizen hebben een lengte van 50 M. en 'n breedte van 12 M. Totaal komen hier 15 van deze sluizen verdeeld over drie series elk van vijf. De totale uitwateringsbreedte is dus 180 M. In elke sluis komt een stel puntdeuren benevens twee schuiven. De puntdeuren worden voorzien van 'n inrichting om automatisch zich bij het tij te openen en te sluiten. De vloeren in de sluizen zijn met klinkers bestraat, de wanden zijn van basalt opgetrokken en aan de voorzijde beschermd door granietblokken met het oog op eventueelen ijsgang. De verdere bouw is van beton. De schuiven worden langs de heftorens opgetrokken, in de heftorens, die wij boven op de sluis zien, bevindt zich de bewegingsinrichting. Boven op de sluizen komt de spoorweg en de verkeersweg.

kanaal, het nieuwe kanaal dat langs de Noord-hollandsche kust loopt van de Kooy tot van Ewijcksluis en zoo een verbinding vormt met het Boezemmeer van de Wieringermeer, is ook reeds gereed. De dijk Wieringen—Medemblik is op het afwerken na klaar, zoodat op het oogenblik het water in de Wieringermeer al niet meer aan eb en vloed onderhevig is. Het Diesel gemaal bij Den Oever gelegen in den dijk Wieringen—Medemblik is reeds aan het proefdraaien, zoodat, wanneer de dijk van het Boezemmeer, vanaf de Houkes op Wieringen naar van Ewijcksluis gereed is (ook deze dijk begint al aardig op te schieten), met droogmalen van de Wieringermeer kan worden begonnen.

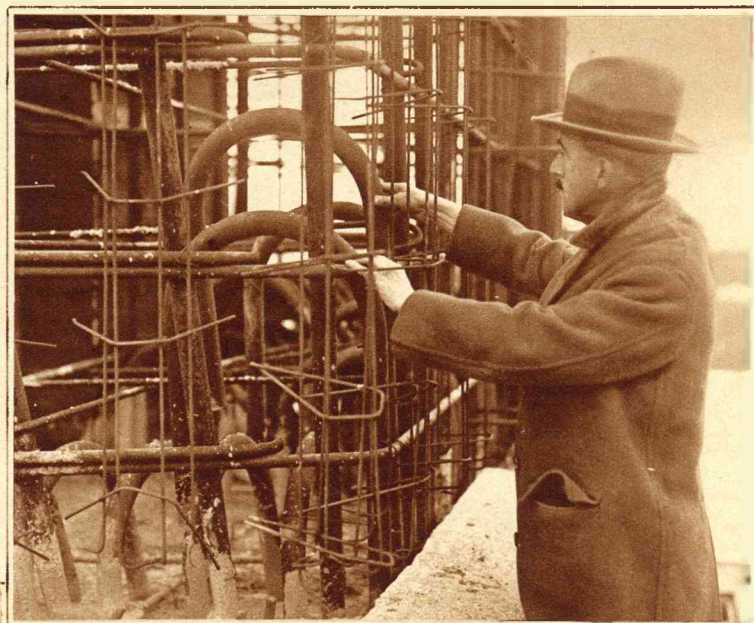
Tegen dien tijd is het electrisch gemaal bij Medemblik ook gereed. Onze Landbouwdeskundigen hebben in dien tijd ruime ervaring opgedaan in den proefpolder te Andijk, zoodat de moeilijkheden met het in cultuur brengen van het nieuwe grondgebied ondervangen kunnen worden. Zooals we dus zien, nadert het eerste onderdeel van het enorme plan zijn voltooiing. Dat met een dergelijk miljoenenwerk ramingen overschreden worden, moet ieder, die de werkzaamheden heeft gadeslagen, duidelijk zien. Dat ondanks stormen en strenge winters het werk zonder belangrijke stoornis in zoo verre is voltooid, moet de bekwame leiders wel tot dankbaarheid stemmen. Het tweede gedeelte, omvattende den afsluitdijk Wieringen—Friesche kust benevens uitwaterings- en scheep-

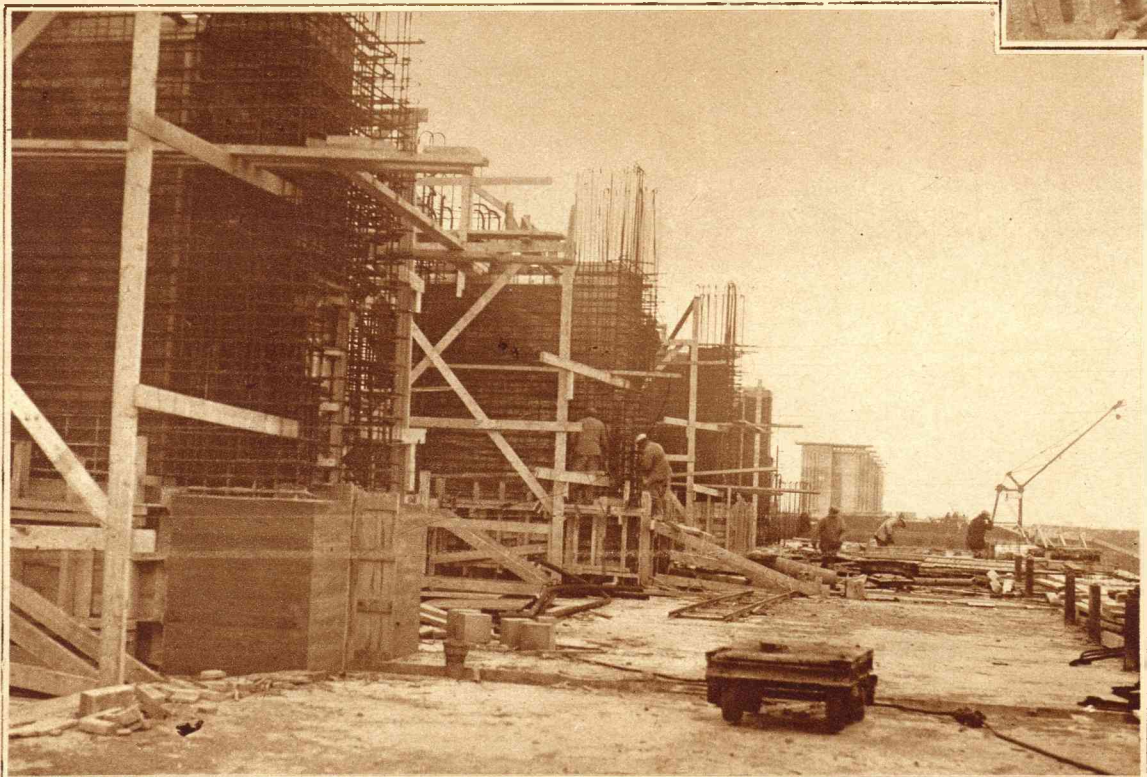
DE IN AANBOUW ZIJNDE SCHEEPVAARTSLUIS — Deze sluis is berekend voor schepen tot 2000 ton, de breedte is 14 M. In deze sluis komen drie stel sluisdeuren, elk stel bestaande uit 4 deuren. Links en rechts zien we de deuren in komen te hangen. De deuren in het midden van de schutkolk zullen gebruikt worden, wanneer kleine schepen gescht moeten worden. Naast de sluis komt 'n dok voor 't repareren van de deuren.

BOVEN OP DE UITWATERINGSSLUZEN — Hier is men bezig met de ruimte op te vullen met zand, daarop komt een basaltbed, waarop de rails van den spoorweg Holland—Friesland komt te rusten. Links en rechts de heftorens.

Om u een denkbeeld te geven van de enorme ijzermassa, die in de bewapening van de heftorens wordt verwerkt, geven wij u dit kiekje.

BOVEN OP DE UITWATERINGSSLUZEN — Aan deze zijde komt de weg voor het gewone verkeer. We zien hier tevens de bewapening van de heftorens.

vaartsluizen aan de Friesche kust en den Oever, is ook reeds met kracht aangepakt. We hebben dezer dagen een kijkje genomen op de werken bij den Oever. Behalve de afsluitdijk naar de Friesche kust worden te den Oever een scheepvaartsluis en 3 stel uitwateringssluizen elk bevattende 5 sluizen, benevens twee bruggen, een voor spoorweg en een voor gewoon verkeer, gebouwd. De spoorweg, die Holland met Friesland zal verbinden, gaat allereerst van Ewijcksluis over het Balgzandkanaal, over den afsluitdijk door het Amsteldiep, dwars over Wieringen, over de in aanbouw zijnde brug en uitwateringssluizen te den Oever naar den grooten afsluitdijk Wieringen—Friesland.

Bij den Oever komt dit jaar al reeds 1 Kilometer van den grooten afsluitdijk gereed, de scheepvaartsluis nadert zijn voltooiing, de pijlers van de bruggen zijn zoo goed als klaar en van de uitwateringssluizen is een stel gereed, aan het tweede stel is men druk met den bovenbouw bezig en van het derde stel zijnde sluizen gereed.

Al deze bouwwerken verrijzen in een poldertje, dat buitendijks is drooggelegd.

Wij verwijzen verder naar de uitgebreide onderschriften onder de foto's!

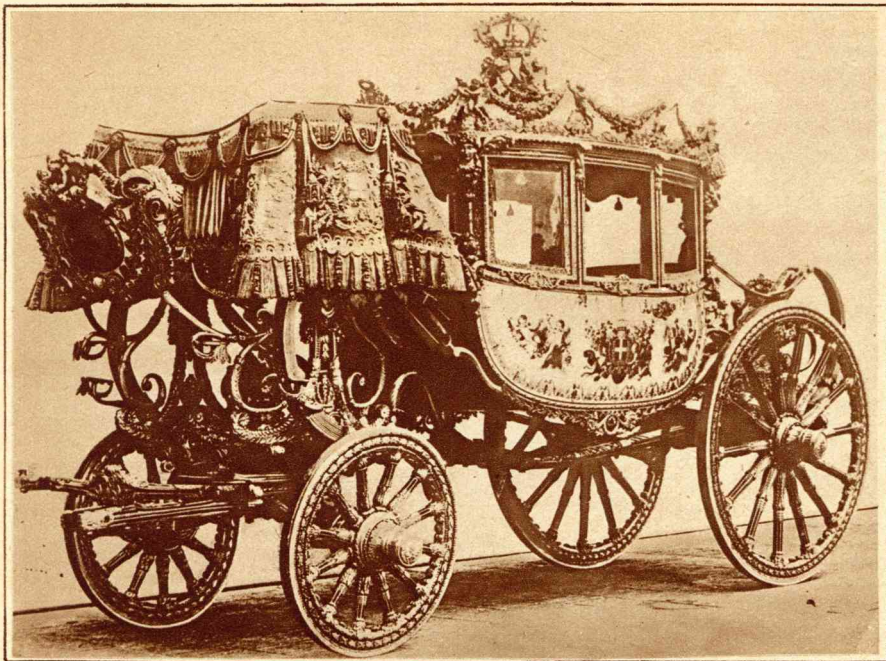
H. P.

Jonas in de wallevisch, die vannacht ge

annacht gevangen is, van een-twee-drie!!

TOEN HET JAAR OM WAS

DOOR JOHN J. PEERDEMAN

Een maand uitstel had Gretha hem gevraagd. 'n Maand.. dertig lange dagen.. Waarom toch eigenlijk....? Waarom....?

Direct nadat Dries haar vroeg, had ze het al geweten. Wist ze met die glorie-rijke, gelukkig-makende zekerheid, dat ze zou willen z'n vrouw te worden.... Dat ze hem lief had.... diep, sterk, grondeloos.... Dat ze intens verlangde, z'n sterke beschuttende mannenarmen om haar heen te voelen en hem te hooren fluisteren.... te luisteren naar z'n eenvoudige hartelijke woorden van liefde....

Maar iets hield haar tegen.

Dries was smidsknecht in dat kleine, zwart-berookte smederijtje van baas Olkers en zoo groot en flink hij was, verdiende hij maar 'n karig loontje. Dat beteekende zuinig zijn, rekenen, overleggen, ontberen.... Maar dat had ze haar leven lang al moeten doen.

Ze was 'n wees en verdiende met naaien, bij de boerinnen in den omtrek, haar eten en wat schamele kleeven. En juist zij verlangde zoo ontzettend naar 'n beetje meer welstand; naar 'n beetje meer gemak van leven; naar wat goede kleeven....

Zij had 'n maand uitstel gevraagd om te bedenken hoe ze haar bezwaren zou vertellen.... 'n maand, om plannen te maken, waarmee Dries wat meer zou kunnen verdienen. Maar niets wilde haar te binnen schieten.... niets.... En morgen was de maand om....

Dries, groot en frisch, met goedig open gezicht en klare oogen zat op den vloer met opgetrokken knieën en keek met zwijgenden diepen ernst naar Gretha. Gretha zat bij tafel achter haar naaimachine en krabde, zonder het zelf te weten, op 'n denkbeeldig vlekje.

Ze was 'n vrij knap meisje, slank en hoog, met vastberaden en strak gezicht en iets te strenge, donkere oogen.

Beiden zwegen.

Dries was gekomen en nu moest ze antwoorden. Antwoorden op die ontzettend gewichtige vraag, of zij zijn vrouw wilde worden.

Dries wachtte op antwoord en zij.... aarzelde.

Hij kon die ontzaglijke spanning, dien zwaar drukkenden ernst, zoo ongewoon en opwindend, haast niet meer torsen. Hij verlangde innig, dat zij zou spreken en hem haar handje reiken.

Dat meisje was alles voor hem geworden. Waarom en hoe dat zoo gekomen was, wist hij niet. Had hij nooit over nagedacht. Maar dat zij

heerlijke vrouw....

'n Golf van kloppende warmte sloeg door z'n lichaam en hij huiverde van nooit gekende emotie. Hij voelde 'n ontzettend verlangen naar in z'n armen te drukken; haar geheel te omvatten met z'n sterke liefde....

„Luister eens m'n jongen....”

Wat klonk dat wonderlijk vertrouwelijk: m'n jongen....

„Luister eens. 'k Ben nu vier en twintig jaar en heb nooit anders gekend dan armoede.... armoede.... En juist ik begeer zoo naar wat welstand; naar beter, gemakkelijker leven.... naar wat goede kleeven. O, je zou 'ns zien hoe fijn ik ons huisje zou inrichten. Maar altijd dat nare geld.... geld.... Versta me goed, jongen, rijk of arm: ik word je vrouw. Maar het is toch geen zonde om nu nog te probeeren je wat anders te verschaffen. Iets waar je wat meer mee kan verdienen dan nu als smidsknecht.”

„Ja, Gretha, wat ik je geven kan is niet veel —” zei Dries ootmoedig. „Weet jij wat....?”

Aan de toekomst had hij nog nooit gedacht. Dat lag nog zoo in de verte; in nevelen. Wat 'n meid.... om aan zooiets te denken!

Gretha schudde het hoofd.

„Wat moeten we doen? Ik weet het niet. Je moet op 'n gelukje wachten; de gelegenheid. Maar die moet je dan ook grijpen. Niet meer los laten; vasthouden. Iedere ongewone omstandigheid kan soms je geluk inhouden; onverwachts en van te voren niet te zien.”

„Maar Gretha, wat voor toevallig zal ik nu hier ontmoeten? Alle dagen paarden beslaan; banden om wielen leggen en melkbussen repareren. Zie jij wat....?”

„Neen, ik geloof ook dat jij hier niets vinden zal.”

„Wat bedoel je, Gretha?”

„De stad....” Ze fluisterde bijna.

„Maar Greet....”

„In de stad doet zich eerder de gelegenheid voor dan hier op 't dorp. Ga naar de stad, m'n jongen, om ons beider bestwil. Kijk naar je goede gelegenheid en grijp ze. Ik.... ik zal nog 'n jaar op je wachten....”

„Gretha....”

Hij kon niet meer blijven zitten. Ontroerd trok hij haar in z'n sterke armen.

„Gretha, nu ik je pas heb? Nu naar de stad? Zou je dat willen? M'n lieve meid....” Hij stikte in z'n woorden.

Hij voelde hoe ze zachtjes tegen hem leunde

DE BRUIDSKOETS VAN HET TOEKOMSTIGE BRUIDSPAAR — De kostbare pronkkoets, waarin het verloofde paar zal plaats nemen op den dag, waarop hun huwelijk zal worden ingezegend. Deze prachtige kostbare koets werd gebouwd, toen Karel Albert huwde, maar werd slechts bij de trouwplechtigheden van Victor Emanuel II gebruikt.

„de vrouw” was, voelde hij met glorie-volle zekerheid.

„Dries,” zei ze zacht en ingehouden, „'k wil je vrouw wel worden”

Hij bleef onbeweeglijk en geluidloos zitten, onmachtig op dit voor hem heilig moment woorden te zeggen of 'n beweging te maken. 't Zou 'n profanatie zijn....

Hij keek haar maar aan: z'n meisje.. z'n vrouw over eenigen tijd..

„'k Wist 't reeds lang, Dries. Maar ik wilde denken aan en over onze toekomst.. we zijn zoo arm; en moeten we dat blijven....?”

Ja, zoo was Gretha. Ze was altijd anders dan andere meisjes: verstandiger, denker. O, 't was 'n

en haar hoofd tegen z'n schouder legde. 'n Duizeling van geluk ging door hem heen. 't Was of hij opgeheven werd naar 'n andere wereld: 'n wereld van licht en zon en rozig geluk. Ineens strekte ze haar rug en poogde zich uit z'n armen los te werken.

„Neen Dries, m'n lieve jongen. Niet kussen. Laten we wachten.... een jaar wachten. Laten we sterk zijn en verstandig. Verstandiger dan anderen. We blijven vrienden.... nog 'n jaar.... en dan.... ben ik voor jou....”

Even later ging hij naar huis; verward en toch gelukkig. Z'n blik hing in de verte waar de stad moest liggen. De stad met haar rijkdom, weelde en ongekende mogelijkheden.... de stad.... het leven....

Hij liep langzaam; z'n handen op z'n rug, 'n halve sigaar tusschen z'n lippen geklemd. Hij liep als altijd; bedaard en kalm.

Maar de opwindende beeft in z'n bloed en z'n hersenen kookten....

Z'n ziel doorvloog werelden van rijkdom en liefde....; werelden waar Gretha gekroond was als de koningin van z'n leven en daar zat op gouden troon en Gretha had hem met haar zachte ingehouden stem vuur in de aderen geblazen.

Ja, hij zou wat beters voor haar veroveren.

En zoolang wachten....

Dries was in de groote stad. De stad met haar rommelige straten en hooge rookende schoorsteenen; de stad waar hij het betere leven, dan smidsknecht op 'n dorp, zou veroveren, om het dan fier en gelukkig te bieden aan z'n Gretha....

't Liep hem werkelijk mee. Vrij spoedig vond hij werk op 'n groote machinefabriek. 'n Fabriek waar monsterachtig-zware machines knarsten en bonkten, ijzer sneden en bogen of het carton was. 'n Fabriek waar den ganschen dag 'n zware dreun hing van wentelende vliegwielen en moeizaam rijdende hefkransen.

Hij zat voor 'n machine en behoefde niet anders te doen dan plaatjes ijzer in te steken. Twee tegelijk: met iedere hand één. Dan zakte langzaam en onweerstaanbaar 'n machtige ijzeren arm en ineens zaten de plaatjes vol gaatjes: precies geordend en zuiver rond. Daarna vielen de plaatjes op 'n altijd loopenden transportband.

Dat ging zoo uur na uur. Den geheelen dag.

Dries stak plaatjes in. De machine beet. De band rolde.

't Ging kreunend en schurend, moeizaam en onwillig; maar 't ging altijd door. Aldoor beet de machtige machine-kaak; aldoor rolde de band. En hij stak in, tot hij niet meer voelde wat hij deed. Automatisch, als de machine, gingen z'n armen heen en weer, precies berekend zonder eenige beweging teveel of te weinig. De machine dwong en beheerschte hem. De machine was 'n onmeedoogende tiran, die steeds verlangde en vroeg naar ijzer tusschen z'n vreeselijke kaken om ze daarna kermend en kreunend uit te spuwen op den rustelozen band.

De machine was 'n beul en hij voelde iets als 'n walging in hem groeien.

De dagen gingen....

De machine vrat in z'n gedachten; in z'n leven, in z'n gevoel. 't Was of iederen keer 'n stuk van hem zelf werd afgebeten en grijnzend werd weggespuwd. De machine vermoordde hem; al z'n gedachten, gevoel en herinnering.

Op 'n morgen, toen hij zich wederom voor de donkere poort der fabriek had gesleept en de sirenen begonnen te huilen en te gillen, omdat de machines weer 'n langen, langen dag moesten draaien, bijten, kermen, toen kon hij niet meer.

Met 'n onzegbaren angst vluchtte hij weg....

Hier was 't betere leven niet te vinden. In die fabriek was hij 'n armzalige slaaf; een nummer: een stuk van 'n machine, veroordeeld om altijd dat te blijven.

Hij vluchtte om te blijven leven....

Hij liep dagen rond in de verbijsterende drukte van de stad.

Hij liep met 'n brandend heimwee; 'n schrijnend verlangen naar z'n dorp; naar Gretha,

naar de rustige stilte van z'n vroegeren werkkring.

Hij werd zenuwachtig in de jagende drukte der straten en van overal, scheen het, kwamen de gevaren achter hem aan suizen.

Hij liep met den wanhopigen wil, met opgezweept koppigheid te zoeken naar werk. Hij wilde slagen....

Eindelijk kwam hij in 'n donker, armelijk straatje, waar hij door zwartberookte ruiten van 'n goor huis het echte vertrouwde smidsvuur zag branden.

Daar stapte hij binnen.

De baas monsterde hem nieuwsgierig.

„Wel,” zei hij, „kom je om werk? Nou laat eens zien wat je kan.” Hij wees naar het vuur, waar juist 'n smid een stuk rood-gloeiend ijzer uittrok op het aambeeld.

Dries rukte z'n jasje uit en greep den voorhamer. Dat was werk.... De hamer suisde keer op keer en viel met doffe slagen op het week-gloeiende ijzer. Gouden vonken sprongen naar alle zijden.

De baas knikte goedkeurend. Die kerel kon slaan. Allemachtig....

De smid aan 't vuur keek verstoord. Hij hield niet van dat uitsloven; den baas naar z'n pijpen dansen. Bazen waren uitzuigers en niet waard dat je eigenlijk den hamer hief; maar niet werken, niet eten....

Dries kon blijven.

Ineens was al z'n geestdrift teruggekomen. Hier zou hij zich opwerken; uitkijken naar de gelegenheid, die ieder in het leven werd geboden, als men het maar zien wilde en grijpen....

En hij wilde.

Hij werkte, ploeterde en dacht dikwijls aan Gretha, daar ergens ver in het stille dorp. Gretha...

Hij werkte en de dagen gingen om als uren.

De baas zag hem met welgevallen bezig. Maar z'n maat met wrok. Die groote jonge kerel; die uitsloover wilde hem er bepaald uitwerken. Door hem moest hij veel harder werken dan vroeger en toch liep hij nog dikwijls standjes van den baas op, dat hij te weinig deed.

De wrok groeide dien man als 'n giftige slang in het hart. Hij haatte dien Dries.

Maar Dries bemerkte niets. Hij zag alleen dat maskerachtige bleek gelaat en die ontevreden oogen. Die man was nu eenmaal zoo....

De dagen regen zich aaneen tot weken, maanden....

Nog drie weken en het jaar was om....

En Dries was nog steeds dezelfde smidsknecht, met het karig loon.

Op 'n middag, nadat Dries 'n stuk werk had opgeleverd, waar bijzonder veel haast mee was; duwde de baas hem 'n rijksdaalder in de hand. Dat was 'n fooi, omdat hij zoo spoedig klaar was.

Dries was er blij mee. Hij had nog nooit eerder kunnen merken dat de baas zijn werken waardeerde. Grootmoedig en mild bood hij even later z'n maat een gulden.

„Ga weg, huichelaar,” siste deze.

Dries schrok ervan. Wat had die kerel? Zoo'n giftigen nijd had hij nog nooit in iemand's oogen gezien. 'n Duivel....

En afzijdiger dan ooit werkten ze door.

Op 'n moment moest Dries 'n plaat knippen en dat kon hij niet zonder hulp. De baas, die hem anders altijd hielp, was niet aanwezig. Hij riep z'n maat....

De man keek op. In z'n oogen flikkerde iets fels; iets wat deed denken aan 'n roofdier. Toch greep hij gewillig den hefboom.

„Wacht even,” riep Dries, „wacht....”

Maar het was te laat. De, met 'n groot gewicht verzwaarde hefboom kwam naar beneden en de machtige stalen schaar kneep drie toppen van z'n vingers af.

Dries voelde geen pijn, maar in z'n kop spookte ineens de waanzin-brengende gedachte: Levenslang verminkt.... En hij voelde dat dit met opzet was gebeurd....

En terwijl het donkere bloed gutste en droop van z'n hand, greep hij met de andere een zwaren hamer om den vernielers van z'n hand, den moordenaar van z'n toekomst te slaan, te mokeren.... vernielen....

„Moord,” schreeuwde de man, „moord....”

Hij had in Dries' oogen gekeken en vluchtte lafhartig op straat.

Toen kwam de pijn....

Z'n vingers begonnen te branden, te snerven. Voor z'n oogen trok 'n donkere wolk. Hij hoorde verwarde stemmen van toesnellende menschen en hij voelde nog, hoe hij ergens werd neer gezet en hoe ze aan z'n vingers zaten te peuteren en te duwen.

De wolk voor z'n oogen werd nacht....

Twee dagen later stapte Dries de smederij weer binnen.

De baas kwam onmiddellijk op hem af.

„Wel kerel,” zei hij meewarig, „wat is dat 'n strop voor je. Je maat is nog niet teruggekomen. Wat hadden jullie eigenlijk? Herrie....?” Zonder echter op antwoord te wachten ging hij verder: „Ja zie je, ik heb nu twee andere smeden aan moeten nemen. 't Werk moet z'n gang gaan. Als je hand weer klaar is, moet je maar weer 'ns komen hooren. Misschien kan je dan weer aan den gang. 't Is anders 'n strop.... 'n Strop....”

Zonder 'n woord te zeggen keerde Dries zich om en ging heen.

Nu was alles weg, verloren.... Z'n vingers, z'n werk, z'n toekomst, z'n leven.

En Gretha.... Volgende week was het jaar om.

Er was nu nog een ding te doen en dat was dien kerel te zoeken; dien ellendeling.... En daarna....? Hij wist het niet. Maar naar Gretha terug ging hij niet. Nooit. Wat had zij aan 'n mislukking....

Zoo ving hij z'n zwertochten door de stad weer aan. Een hand zwaar verbonden en dik in de zwachtels. Z'n hoofd verward, koortsig. Z'n oogen duister en donkere wanhoop in z'n hart.

Op 'n morgen stond hij ineens tegenover z'n ouden baas Olkers uit het dorp.

Deze keek verbaasd naar z'n verbonden hand.

„Wat is dat nu?”

Dries glimlachte flauwtjes. „'n Paar toppen kwijt.”

„En wat nu?”

„Waar het ongeluk me maar brengen zal....”

De oude keek hem scherp aan. „Jong, jong. Dat gaat niet goed. Ga mee naar huis.”

Dries schudde vastberaden het hoofd. Wat hebben ze daar aan 'n halven invalide....

„Hoe oud ben je nu?” vroeg de oude plotseling.

„Acht en twintig....”

„Wat bliksem.... En heb je nog steeds geen trouwplannen of wat aan de hand?”

„Wel gehad,” zei Dries somber.

„Gehad.. gehad? En daar wist ik niets van. Ik zit daar eigenlijk al een jaar op te wachten....?”

„Ja, wat denk je. Ik ben acht en zestig. Ik heb m'n portie in dit leven gedaan. Ik wil er mee uitscheiden. Ik wachtte er alleen maar op, dat je met een fatsoenlijk vrouwensch

voor den dag zou komen. Wie moet ik nu anders in m'n zaak zetten? Jij bent er van jongsaf aan in geweest. Wat bliksem, waarom ben je eigenlijk bij me weggegaan?”

Zonder op antwoord te wachten keek de oude op z'n horloge en zei: „Pak je boeltje. Over 'n half uur gaat de trein. We gaan samen terug. Nu verkoop ik m'n zaak niet meer. Ja, daarvoor was ik in de stad. Maak nou voort.”

'n Kwartier later stond Dries op het perron. 't Was hem of hij opstond uit de dooden.

Hij ging het leven weer tegemoet....

Dries werkte weer als voorheen in de oude smederij. Hij besloeg de paarden, lei ijzeren banden om de wielen en repareerde versleten melkbussen. Van z'n verminkte hand had hij weinig hinder meer. Den voorhamer kon hij zwaaien als vroeger en de slagen kinkten daverend op het oude aambeeld.

Hij werkte weer in de oude vertrouwde smederij. Maar nu als baas.

Op 'n morgen riep z'n vrouw hem naar achter in de woning.

„Bliksem Greet. Ik heb haast geen tijd.”

Toch kwam hij even binnen. Gretha wees op den kalender.

„Weet je wat voor dag het is?”

Hij zag het ineens. „Ja, het is al weer 'n jaar geleden.... Wat gaat toch die tijd....”

Ze bleven even in gedachten staan.

„Ja,” zei z'n vrouw, „om mijnentwille ging je naar de stad. Om mijnentwille is je hand verminkt....”

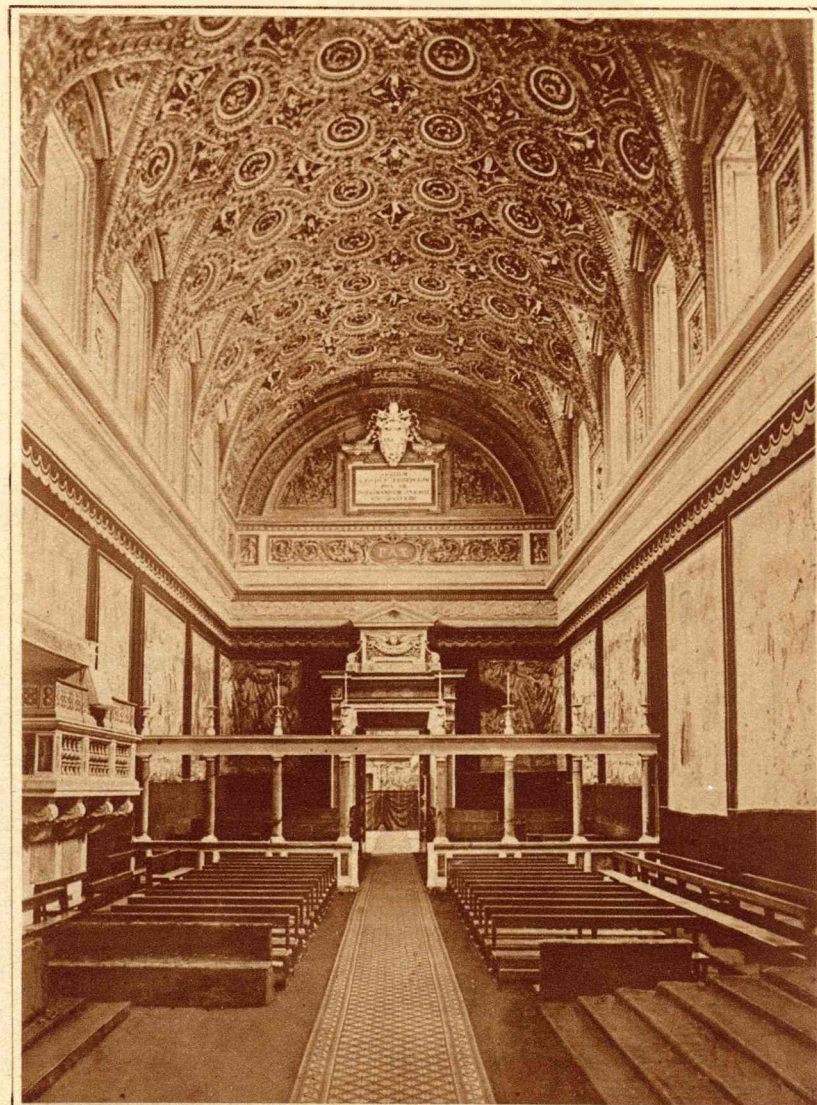
„Nee,” zei hij ernstig, „ik ging voor ons beiden om wat welstand te veroveren.... Maar veroverd heb ik niets. Het is ons in den schoot geworpen....”

Even bleven ze elkander peinzend aanzien.

Ineens maakte Dries 'n beweging. Hij kon tegenwoordig niet lang achtereen zoo ernstig zijn, en lachend trachtte hij z'n vrouw te pakken.

„Nee,” lachte ze nu ook, „je bent me te zwart.”

Vlug dribbelde ze weg. Bij de deur draaide ze zich nog even om en zei schalks: „Vanavond hoor, als je wat opgeknaapt bent!”

HET A.S. HUWELIJK VAN DEN ITALIAANSCHEN KROONPRINS MET PRINSES MARIE JOSÉ — Een interieur-foto van de Capella Paolina in 't paleis van 't Quirinaal, waar de huwelijksinzegening van Kroonprins Umberto en Prinses Marie José van België zal voltrokken worden. Als bijzonderheid kan opgemerkt worden, dat de kostbare beschildering en het rijke beeldhouwwerk is uitgevoerd door Martino Ferabosco. Deze kapel is door een met acht zuilen versierde balustrade uit marmer in twee deelen gescheiden.

RACE-AUTO'S EN LIEFDE

EEN SPANNEND SPORTVERHAAL, DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Vertrouwelijk boog Mr. Montague zich naar hem over. „En toch was het nog lang niet wat je noemt, David! Ik reed op een gegeven oogenblik niet harder dan 165 kilometer. Je begrijpt dat zoo'n snelheid op een wedstrijd tegenwoordig niet veel betekent. Nee, boy, dan komen andere cijfers kijken. Maar werk jij eerst maar eens op je gemak die berekeningen uit voor de verbeteringen.”

Er werd op de deur geklopt en toen deze op een kier open ging, klonk een welluidende stem: „Daddy, wil je hier of binnen thee drinken?”

„Ik kom dadelijk, Grace!” antwoordde haar vader; „denk er om, ik neem een jongmenschen mee!”

„Ik zal je aan vrouw en dochter voorstellen!” wendde hij zich tot David: „Kom mee, kerel, dan gaan we een lekker bakje drinken. Wil je rooken?”

„Dank u, ik rook weinig!” zei David, opstaande. „En ik rook nooit!” lachte John Montague en plotseling lette David weer op dat prachtig witte gebit, dat hem 's-middags ook reeds was opgevallen.

In de huiskamer was een zacht rose licht van de schemerlamp, waaronder Grace weer zat te haken. Haar moeder schonk thee in en ergens achter in het vertrek zong een enkele ijle viooltoon. Toen David binnentrad, begreep hij onmiddellijk, dat dit een radiotoestel was.

John Montague stelde hem voor aan mevrouw. De jongeman zag hoe zij hem met belangstelling aankeek. Zij was een nog vrij knappe vrouw met een gaaf, regelmatig gezicht en zachte, bruine oogen. Zij reikte hem een slanke, koele hand en mompelde een bijna verlegen welkomstgreet.

„Kom eens uit je hoekje, ondeugd!” beval de vader en plotseling stond David tegenover Grace. Hij knipperde met zijn oogen en vergat een enkele seconde de twee oudere menschen. Van terzijde beschenen door het teere lamplicht, dat goud tooverde op de zijden haren en mild het fijne gezichtje bestraalde, was zij voor hem het bekoorlijkste meisje, dat hij ooit had gezien. Nimmer had hij veel aandacht aan de meisjes in het algemeen geschonken, ook al niet, omdat hij een van die stille naturen was, die eer verlegen dan brutaal zijn. Doch op dit wonderlijke oogenblik, toen hij haar hand in de zijne voelde, scheen er iets in hem te ontwaken. Iets, dat hij nimmer had gekend. Gevoel voor werkelijke schoonheid. Even was hij geheel verlamd, in de war. Hij keek in die groote, reine oogen en voelde zich week worden van binnen. Hij was blij, dat de stem van haar moeder een einde maakte aan dit moeilijke oogenblik.

Tijdens het genot van een kopje thee vertelde John vrouw en dochter van de weddenschap met Sam Gloria en waarom hij David uitgenoodigd had bij hem te komen. Spoedig was deze zelf in een allergezelligst gesprek gewikkeld, doch telkens dwaalden zijn oogen naar het mooie wezentje af, dat schuin naast hem zat. Zij was niet spraakzaam, doch telkens wanneer haar lippen enkele woorden spraken, luisterde hij naar die woorden met verrukking. Voor het eerst van zijn leven kwam hij tot de ontdekking, dat de uitdrukking „een stem als een klokje” in verschillende avonturenromans geen sprookje was. Dit jonge meisje had werkelijk een stem als een klokje, een zilveren klokje!

Ook Grace was die eerste minuten, toen zij aan hem voorgesteld was geworden, een beetje in de war geweest. Zij zag een flinken, breedgeschouderden man, met bruin krullend haar en heldere,

geestige oogen. Naarmate de minuten vergleden en zij zijn blikken af en toe op haar voelde rusten, vergeleek zij hem in stilte met den armen Sam Jr., die zoo verschrikkelijk in alles met dezen man, die feitelijk nog een jongen was, verschilde. En toen David afscheid nam en zij zijn krachtigen handdruk voelde, kwam er een wonderlijk gevoel over haar en haastte zij zich de oogen neer te slaan.

„Een flinke vent, waar ik succes mee zal hebben!” had haar vader gezegd, toen hij hem tot in de vestibule had gebracht en in de kamer was teruggekeerd; en aan deze woorden denkend, viel het jonge meisje dien nacht in slaap.

V

DAVID'S EERSTE SUCCES

Enkele dagen later hield 'n blauwe „Gloria”, luxe model, waarvan de fabriek er weinig aanmaakte, voor een bekende dancing in het hartje van Detroit stil. Een groote, dikke jongeman wandelde naar binnen, met een minzaam hoofdknikje naar den buigenden portier. Na jas en hoed te hebben afgegeven, zocht Sam Jr. het hoekje op, waar hij geregeld zijn vrienden ontmoette en spoedig was hij met deze in druk gesprek. De zaal schalde van klaterende jazz-muziek en schuifelende voeten op den gladden dansvloer. In dit milieu was Sam gezien, omdat hij wist, wat hij kon bereiken met een goed glas champagne en een paar fijne Henry Clay's! Hier voelde hij zich zoo'n beetje adonis en schepte hij er behagen in ondoordachte woorden te fluisteren naar kokette vrouwtjes, die hem zoo charmant vonden, omdat hij zoo'n goedgezak was. Het was

misschien wel in meer dan één opzigt goed, dat Sam die zelfde vrouwtjes niet kon hooren, wanneer zij achter zijn rug roddelden. Dan was hij een „engerd” en een „windbuil” en een „familiare pias”, die alles meende te mogen doen! En zij lachten hem uit, maar lonkten hem toe, als hij zijn breeden rug omdraaide...

Dien middag dischte onze Sam een allerpittigst verhaal op. Stel je voor, hij had een formeele liefdesverklaring mogen incasseeren van die knappe, begeerlijke Grace Montague, die zij wel kenden! Zij had in haar eigen tuin plotseling haar mollige armen om hem heen geslagen en hem gekust! Ja, waarachtig, gekust! Natuurlijk had hij geen onbezonnen dingen gezegd! Hij was nog zoo jong, niet waar? En nou wilde hij wel eens van zijn vrienden weten, wat hij moest doen! Hij kon haar toch niet trouwen? Althans voorloopig niet, nietwaar?

„Je boft toch altijd, Sammie!” zei een opgeschoten student, die reeds voor tientallen dollars bij Sam geleend had en hem dus steeds naar den mond praatte. „Wel, zoo'n rijke, flinke kerel als jij, heeft recht op een goede partij. Ik vind, dat je geen betere vrouw kunt krijgen. Neem haar! Wat kan het jou schelen, dat je nog jong bent?”

„En dollars in overvloed!” bromde een der andere vrienden. „Dat vrouwtje is niet te versmaden, kerel. Vooruit, een geheim borreltje op haar en jouw toekomstig geluk!”

Maar Sam, die door zijn eigen fantastisch verhaal nu werkelijk in de meening verkeerde, dat Grace hem en hem alleen verafgoodde, trok een pijnlijk gezicht. Hij haalde zijn portefeuille voor den dag en wees op een klein portretje van een jonge blonde, vrouw met groote, uitdagende oogen en glimmend geverfd mondje.

„Maar zij dan?”

De vrienden barstten in lachen uit. „Zit 'm daar de kneep? Maar kerel, dat is toch eenvoudig. Je laat haar eenvoudig schieten.”

Sam Jr. kneep zijn oogen half dicht. Er lag nu angst in zijn stem.

„En... hm... als zij gaat roddelen? Zij zijn allemaal hetzelfde!”

De student haalde de schouders op, dronk zijn champagne leeg. „Je bent toch zeker niet gek, kerel. Iemand van jouw stand, iemand met jouw positie! Zij zal niet wagen een mond open te doen. En anders zal ik je helpen. Je bent altijd een fideele kameraad geweest. Kijk lui, daar heb je Carver van de „Gloria”!”

Bij het hooren van dezen naam kromp Sam in een. Hij had Carver hier wel meer gezien, en hij wist, dat Carver hem eveneens opgemerkt had. Sammie was als de dood, dat Carver aan zijn vader zou vertellen, dat zoonlief in dit milieu zijn dollars zat te verbrassen. Maar Carver scheen heelemaal niet van plan te zijn om Sam aan zijn vader te verraden, wat heel natuurlijk was, daar Mr. Gloria ook niet behoefde te weten, dat een van zijn ondergeschikten van hall M in dit cabaret kwam. Hij kreeg het clubje jongelui in de gaten en voegde zich bij hen. Hij begroette Sam Jr. alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, dat zij elkaar hier op dit uur van den namiddag ontmoetten en Sam voelde zich geruster worden. Spoedig kwam zijn hem eigen snoeflust terug en sloten Mr. Carver en hij vriendschap.

Voordat zij vertrokken, wisselden zij enkele fluisterende woorden.

Sam zei: „Zeg oude jongen, je hebt mij hier natuurlijk niet gezien, begrepen?”

„Nog al wiesde!” antwoordde nu

Schemerdonker over den Buiksloterweg in de hoofdstad.

Mr. Carver. „Ik moet ook eigenlijk op de fabriek zijn, en jij hebt mij ook niet gezien. Je oude heer...“
... is op dat gebied niet bijzonder makkelijk!“
voltooid Sam Jr.

Zij scheidden met een handdruk en Sam reed in zijn blauwgelakten wagen naar huis. Hij was vast besloten om Grace te dwingen hem haar verontschuldiging aan te bieden. Het was immers geen manier van doen, nietwaar, dat men hem, al was zij dan een aantrekkelijk vrouwtje, zoo maar recht in zijn gezicht sloeg. Dat kon zelfs zij zich niet permitteeren en hij zou haar met een enkelen blik uit zijn oogen temmen... De champagne woelde in zijn lijf en de woorden van zijn vrienden hadden hem verwaander dan ooit gemaakt. Het was maar gelukkig, dat zijn moeder naar een tante was en zijn vader op de fabriek bleef dineeren!

Carver, die Sam zoo enthousiast over een zekere Grace Montague had hooren doorslaan, was nieuwsgierig geworden, vooral ook, omdat al de andere jongelui van oordeel waren, dat dat jonge meisje het mooiste en rijkste van heel Detroit was. Zelf niet getrouwd en egoïstisch tot in zijn vingertoppen, steeds op zoek naar charmante avontuurtjes en doorlopend in geldverlegenheid, hoewel hij op de Gloria-fabrieken een ruim salaris genoot, besloot Carver alles in het werk te stellen om Grace te ontmoeten. Daar hij echter veronderstelde, dat het meisje een dochter was van den vriend van zijn werkgever, besloot hij voorzichtig te werk te gaan. Het was alleen zijn zucht naar avontuur, die hem dit stoute besluit deed nemen. Hij was zelf niet onknop en slank van gestalte. Wanneer hij eenmaal in zijn werk verdiept was, presteerde hij werkelijk niet weinig en Mr. Higgins was dan ook wat dat werk betrof in alle opzichten tevreden over hem. Maar in zijn vrijen tijd maakte Carver het dikwijls erg bont en in sommige gelegenheden was hij een gezene gast, die eenmaal aan het fuiven, van geen ophouden wist. Hij zorgde er echter steeds voor 's morgens frisch en uitgeslapen op zijn kantoor te komen!

Terwijl David zijn teekeningen maakte, plannen ontwierp en tot zijn groote voldoening merkte, dat zijn ideeën wat de verbeteringen aan de „Gloria“ betrof van waarde waren, terwijl hij zich uitsloofde en steeds prettiger met zijn „redder“, zooals hij John Montague lachend betitelde, arbeide, peinsde Carver over zijn plannen met Sam Jr. en op een avond stelde deze in zijn onnoozelheid voor, om zijn nieuwen vriend eens mede te nemen naar John Montague's woning.

„Dat zal hij, noch zijn vrouw erg leuk vinden, zoo'n vreemde eend in de bijt!“ mompelde Carver haastig. „Wel nee, kerel, ik geloof best, dat dat meisje een schoonheid is!“

„Een schoonheid? Meer dan dat!“ riep Sam opgetogen uit, maar onderwijl schoot het hem door het hoofd, dat hij Grace na den bewusten middag niet meer gezien had. Hij had niet den moed gehad haar eerder te ontmoeten. Doch wanneer die knappe Carver met hem mee zou gaan, dan waren zij met hun tweeën...

„Ik ben van plan om te vragen of zij in ons nieuwe zwembassin wil komen zwemmen!“ vervolgde Sam. „Kerel, ik kom daar al veertien jaar aan huis. Stel je niet aan, en ik ben blij, als ik je mijn aanstaande vrouw eens kan laten zien!“

„Aanstaande vrouw?“ vroeg Carver. „Ben je dan verloofd?“

„Ik denk mij spoedig te verloven!“ antwoordde Sam rustig. „De heele kwestie is, dat ik...“

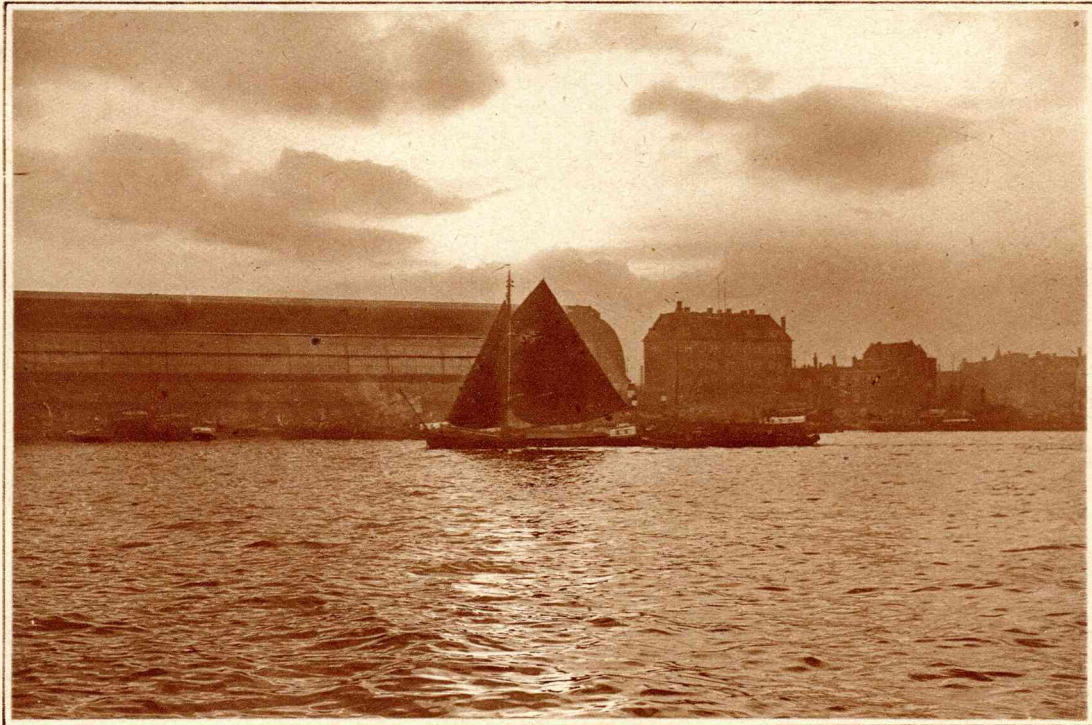
„Ann, hè?“ vroeg Carver valsch, doch zijn gezicht was een glimlach.

„Dat is bijzaak!“ zei Sam, doordrongen van zijn waardigheid. „Ach, enkele kleine dingen, niet waar? De moeite niet! Maar je gaat dus mee?“

„Omdat je zoo aandringt!“ zei Carver en hij lachte in zijn vuistje.

Den volgenden dag reden Sam en Carver naar het „witte huis“ en naarmate zij de mooie villa naderden, voelde Sammie zijn moed zakken. Hoe moest hij zich gedragen tegenover Grace? Uit de hoogte? Wat achteraf? Maar hij had tegen Carver gepocht en voor geen geld wilde hij een mal figuur slaan. In ieder geval zou hij maar kalm afwachten.

Dicht bij de garage stopte hij en zag hij Montague bij zijn rooden racewagen staan. Op zijn

Schemerduiker op het IJ.

rug op het grint lag een man iets aan den motor te veranderen en Sam en Carver begrepen, dat dit een chauffeur of een mechanicien was. Sam schonk al bitter weinig aandacht aan het product van zijn vader's werkkraft en hersenen en stelde Mr. Montague aan Carver voor.

„Gaat maar naar binnen, ik blijf nog even hier!“ lachte Grace's vader op zijn eigen sympathieke manier. „Mijn dochter zal wel thee voor jullie inschenken. Mijn vrouw is met mevrouw Gloria op visite. Zeg Sam, als je rooken wilt, dan vind je het kistje wel, niet waar?“

„Dat gaat goed,“ dacht Sam. „Ik zal probeeren om haar even alleen te spreken te krijgen. Misschien verlangt het arme kind naar mijn stem. Ik zal haar vergiffenis schenken!“

„Dat gaat best!“ dacht Carver. „Als Sam mij aan haar voorgesteld heeft, zal ik om eensgaar vragen, die hij even moet gaan halen. Alleen kan je beter een complimentje zeggen, dan in de nabijheid van zoo'n lompen beer...“

Uit de serre zag Grace de beide jongelui aankomen. Zij kende Carver niet, maar zij vreesde een samenzijn met Sam en zij snelde naar haar boudoir, na een der dienstmeisjes opdracht te hebben gegeven, de „heeren af te poeieren“.

Zoo kwam het, dat Sam en Carver met verontwaardigde gezichten en opgestoken zeilen bij Mr. Montague en zijn race-auto terugkwamen. David, die nog steeds onder den wagen lag, hoorde de mannen aankomen en Mr. Montague zacht vloeken.

„Al terug?“ Was de thee op?“ vroeg de kleine man en hij hoopte vurig, dat de jongelui op zouden hoepelen. Hij verkeerde in de grootste spanning, want David had de verbeteringen aangebracht. Onder meer had hij de voorwielen in een anderen stand geplaatst, nog meer naar buiten staand. Over enkele minuten zou hij onder den wagen te voorschijn komen en zouden zij naar de racebaan rijden. Terwijl John Montague de tijden zou opnemen, zou David den wagen berijden. In een andere „kar“ had hij dagelijks op de prachtige banen geoefend en behoorlijke snelheden kunnen ontwikkelen!

„Grace schijnt niet thuis te zijn!“ zei Sam en hij hoopte vurig, dat haar vader zijn dochter zou gaan roepen en met hen naar binnen zou gaan, omdat hij het meisje een kort moment in de serre had gezien, maar de „oude heer“ van de mooie Grace begreep zijn kans.

„Ik denk, dat zij uit is gegaan!“ zei hij rustig. „Kom eens met je nieuwen vriend terug, Sam. Goedenavond, Sir!“ Hij stak Carver zijn hand toe, welke deze zonder kracht drukte.

Zij verlieten in Sam's wagen den tuin en reden mopperend en vloekend weg.

„Dat heeft ook streken!“ zei Carver, uit zijn humeur. „Zij zat toch zeker in de serre?“

„En ik dacht, dat je niet zoo nieuwsgierig was, om haar te leeren kennen,“ sprak Sam. Door deze woorden bleef Carver op zijn hoede en hij gaf het gesprek een wending. „Zullen we naar het „Royal-Cabaret“ gaan?“ „Stik met je cabaret!“ mompelde Sam. „Ik wou Grace zien!“

„Keer dan terug en dring het huis binnen!“ lachte Carver schamper. „waar rijd je naar toe?“

In de verte doemde het stadion voor hen op. De schemering begon reeds te vallen, doch het was nog licht genoeg. De beide vrienden besloten een baantje rond te rijden en dan naar de stad terug te keeren. Doch juist toen zij een der hekken hadden open gemaakt, roffelde een motor achter hen en zwaaide de roode racewagen van Mr. Montague den ingang in. David reed niet hard en terwijl Mr. Montague, die een beetje ongemakkelijk naast den jongeman zat, aanstalten maakte om zijn auto te verlaten, wierp David een blik naar de beide anderen. Hij had Carver's stem herkend, terwijl hij op het grint had gelegen en hij had zich verbaasd, dat de zoon van zijn vroegeren werkgever bevriend was met den onderchef. Want ook hij had vroeger rare dingen van Carver gehoord!

„Die idiote Montague gaat ook een baantje rijden!“ mopperde Sam. „Nu kunnen wij wel opbreken. Vader vindt niet goed, dat ik met den luxewagen over de banen rijd!“

Hij staarde Carver aan, die zijn oogen niet van David's verdwijnende gestalte afhield. „Wat is er?“ vroeg hij nieuwsgierig. „Ken je dien man? Ik heb hem nog nooit gezien. Zeker een nieuwe chauffeur van den oude!“

„Waarom?“

„Gegapt! Weet ik veel? Een vent miste geld en van Wijk bleek de dader te zijn. David van Wijk heet hij. Anders een flinke vent, eerlijk is eerlijk!“

„Dan wordt het tijd, dat ik mijn aanstaanden schoonpipa eens ga waarschuwen!“ grinnikte Sam, en hij dacht aan de schoone gelegenheid om meer in de gratie bij den vader van zijn aangebedene te komen. Carver dacht aan hetzelfde en hij zei haastig: „Nee, doe geen rare dingen, Sam; dat heeft den tijd voorloopig. Kijk, de oude heer is uitgestapt en staat met zijn zakdoek klaar. Ik wist niet, dat David zelf kon chauffeeren!“

„Kinderwerk!“ bromde Sam en zette den motor af. Naast elkaar bleven zij kijken en zij zagen hoe plotseling Mr. Montague's arm omlaag floepte. Met een sprong joeg de roode race-auto vooruit, klom langzaam in de bocht en zette er onmiddellijk zoo'n geweldigen spurt in, dat Sam en Carver van verbazing hun mond wijd openden.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Nieuwe Modes, Nieuwe Tijden?

Men voorspelt van de nieuwe modes, dat ze een algehele omwenteling zullen brengen in het leven der vrouw.

Nu is het waar, dat de mode altijd een afspiegeling is geweest van den tijd, waarin zij heerschte. De stijf geregen corsetten en hooge stijve boorden gingen samen met bekrompenheid op velerlei gebied, welke langzamerhand overwonnen werd, wat weer gepaard ging met een meer gezonde en hygiënische kleeding. Maar de door den oorlog gebrachte verruwing bracht ook een zekere verwildering in de kleeding. De voetvrije rokken werden schaamteloos kort, de japonnen die den hals vrij lieten werden lager en lager uitgesneden, de mouwen werden verbannen. En waar meer en meer vrouwen buitenshuis gingen werken op allerlei gebied, namen ze steeds meer mannelijke allures aan.

Langzamerhand is er een kentering gekomen,

welke nu, door de veranderde vrouwenmode, opeens duidelijk tot uiting komt. Want het moge waar zijn, dat enkele vooraanstaande figuren in de modewereld nieuwe vormen scheppen, het is toch altijd de vrouw zelf, die de nieuwe modes teweeg brengt. Geeft zij haar goedkeuring niet aan nieuwe ontwerpen, dan zullen die zeer zeker geen succes hebben en daarom zorgen de modekoningen er terdege voor hun voelhorens uit te strekken eer ze met iets nieuws komen.

Zoo is nu een goed deel der vrouwen gaan walgen van allerlei buitensporigheden op modegebied, zoo is, over het algemeen, de vrouw tot de conclusie gekomen,

Zwartfluweelen japon met apart ingezette wijde en lange zijbanen.

Elegant hoedje van soepel koningsblauw vilt.

dat het al te vrije, man-achtige, studentikoze in haar optreden veel van haar charme wegneemt. En tengevolge van een en ander hebben we de tegenwoordige omwenteling: een mode, welke het hygiënische in de vrouwenkleeding wil behouden, maar die de excessen verbant en die aan onze kleeding, door snit en versieringen, weer meer vrouwelijkheid wil geven. Een en ander wat betreft de kleeding voor den dag. Van de avondtoiletten, die voor de groote wereld werden ontworpen, zullen we hier maar liever zwijgen.

Onze afbeeldingen geven een paar nieuwmodische japonnen, flink voetvrij, zonder al te kort te wezen, niet te laag aan den hals en met lange mouwen.

Het eerste toilet van zwart fluweel, met de apart

Japon van zwart crêpe georgette met apart ingezette wijde banen in den rok. Geborduurde kraag en manchetten.

ingezette zijpanden en daarbij passende mouwgarneering, is van het modehuis Juliette Courtisien.

De tweede japon is van zwarte crêpe georgette, met wijd uitvallende apart ingezette banen in den rok en geborduurde kraag en manchetten. Zij werd ontworpen door het modehuis Riva.

Bijzonder elegant is ook de hoed van koningsblauw vilt, gelanceerd door het modehuis Henriëtte. Dit hoedje is eenvoudig en gemakkelijk zittend en tegelijk van groote sierlijkheid.

PAULA DEROSE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”. Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, Kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.55. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.70.

ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000

SPORT VAN ZONDAG

Het succes der hoofdstedelijke eerste klassers is Zondag maar matig geweest. Blauw Wit moest zich tegen H. V. V. met een gelijk spel tevreden stellen, terwijl de ontmoeting in Den Haag tusschen hoofdstad en residentie zelfs in een nederlaag voor het Amsterdamsche team, in casu Ajax, eindigde.

De H.V.V.'ers, die al jaren achtereen aan een soort bloedarmoede hebben gelaboreerd, schijnen er nu zoo'n beetje bovenop te zijn. Zij behoren althans, met Blauw Wit en nog een stuk of zes, zeven clubs in deze afdeling, tot de kampioenspretendenten.

Wat die bloedarmoede der Haagsche betreft, zal de tijd echter nog moeten leeren of er vettere jaren voor den Leeuw van Wassenaar zijn aangebroken. Wij betwijfelen dit. Het milieu, waaruit de Haagsche haar spelers recruteert, staat tegenwoordig niet zoo erg welwillend tegenover de voetbalsport. Thans hebben de geel-zwarten 11 spelers, die voor een groot deel elkander door en door zijn gaan kennen. Veranderingen zijn er de laatste jaren in H.V.V. maar heel weinig aangebracht. Moet men hiertoe straks weer noodwendig overgaan, dan breken waarschijnlijk weer donkere dagen voor deze Hagenaars aan.

Indien dit echter het geval mocht zijn, laat ons dan hopen, dat de jongere H.V.V.-generatie er zich doorheen zal slaan. Elftallen als dat der Haagsche, H. F. C. en nog een paar andere kunnen in onze competities noode worden gemist.

Door het gelijke spel is Blauw Wit weer een punt bij de leiders, Stormvogels, achterop geraakt en is Feijenoord zoowaar met de Amsterdammers gelijk gekomen. De spanning is hier, evenals in

kunnen bolwerken. De inzet was hier de bezetting der eerste plaats, welke thans door de rood-groene Hagenaars is ingenomen. Hier is het verschil van de leiders met no. 9 ook maar eenige punten, zoodat we voorloopig nog dik in de belangrijke wedstrijden blijven zitten. Elken Zondag zijn er zoo minstens een stuk of drie.

Alleen Haarlem valt hier leelijk uit den toon. Neemt men de tot op heden behaalde resultaten in

De wedstrijd Blauw-Wit H.V.V. in het Stadion. Een door den Haagschen doelverdediger onderschepte aanval van de Blauw Wit-voorhoede.

Met Ajax bij A.D.O. in Den Haag. Jan de Boer in actie bij een aanval der Hagenaars.

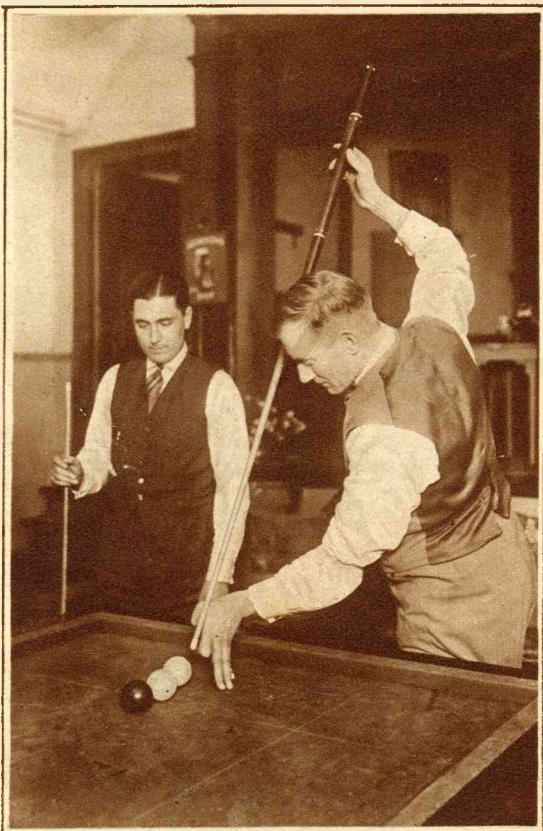
aanmerking, dan valt hieruit slechts te concluderen, dat de laatste plaats in afdeling I voor de Haarlemsche roodbroeken is bestemd. Zoo zal de club van Jan van der Berg na één seizoen van promotie- in degradatiewedstrijden vervallen. Blijkt dit inderdaad het geval, dan is het tweede

klasschap weer zeer nabij, daar in negen van de tien gevallen de aan overwinningen gewoon geraakte tweede klassers in hun promotiewedstrijden op dien lofwaardigen regel geen uitzondering maken.

In de tweede klasse A verdient de mooie overwinning van D.W.S. in Alkmaar ongetwijfeld speciale vermelding. Arm Alcmaria! Wij hebben het zien aankomen en met ons waarschijnlijk velen, die dit Alkmaarsche team even goed kennen als wij. Het noodlot is er weer en.... Alcmaria wordt, ondanks de eclatante successen in den aanvang van het seizoen, geen kampioen.

Voorts behaalde V.V.A. een hoogst nuttige overwinning op Z.V.V. De lucht boven de Kruislaan is dus weer wat opgeklaard, doch de mannen van v. Dijk zullen er op deze overwinning nog diverse meer moeten laten volgen, willen zij veilig zijn.

D.E.C. blijft ongenaakbaar, maar Velox komt snel en goed naar voren. Wil het slot hier spannend worden, dan zullen de D.E.C.'ers nog eenige wedstrijden moeten verliezen. De mogelijkheid is echter groot nog, dat de anderen dit eerder zullen doen. De balans na 9 wedstrijden biedt voor D.E.C. de meest gunstige perspectieven.

De nieuwe 2e klasse biljart-kampioen Heemskerk, die in de wedstrijden om den 2e-klasse kampioensstijl te Schagen de overwinning behaalde.

afdeling I, bijzonder groot. Uit het resultaat van één enkelen wedstrijd promoveert men van degradatie- naar kampioenscandidaat of omgekeerd. Dat Blauw Wit's kans minder is dan die van de IJmuider vogels willen wij niet beweren. Een knap man, die ons den a.s. kampioen opgeeft, doch nog knapper is hij, die kan voorspellen met hoeveel verliespunten de a.s. kampioen genoeg zal moeten nemen.

Met Z. F. C. dient ook terdege rekening te worden gehouden. Na de prachtige overwinning op E.D.O. trokken de Zaankanters nu ook tegen de Schiedamsche combinatie aan het langste eind.

Ajax heeft het tegen A.D.O. in Den Haag niet

Op de Amsterdamsche Sintelbaan. Foto na den start van den half uur recordwedstrijd, waarbij Jan Zeegers, (vierde schuin achter No. 3) het bestaande record verbeterde.

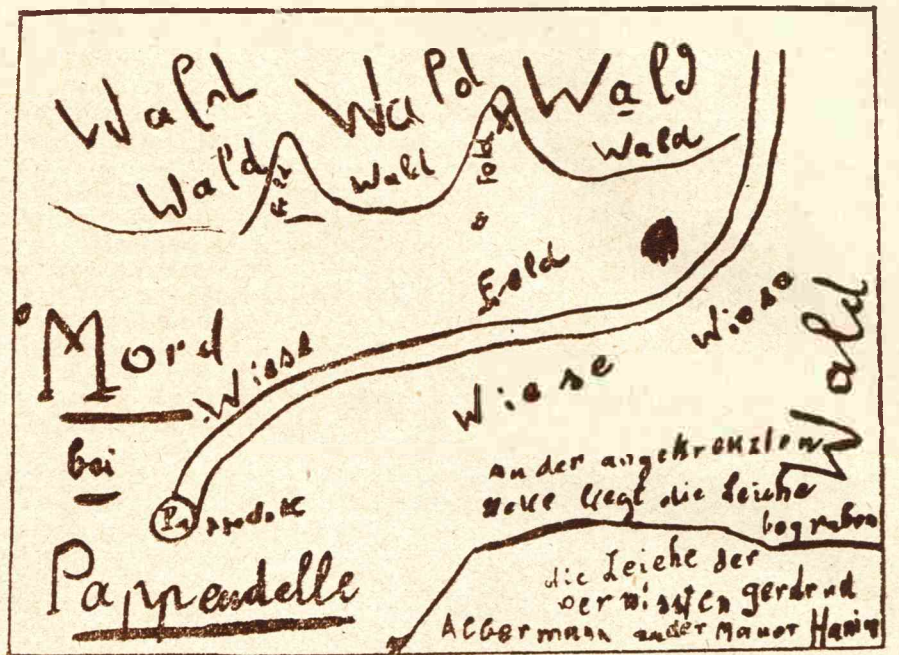
OVER DE GRENZEN

EX-MINISTER CLEMENCEAU †.

Hoewel men nog hoop had om den grijzen Clemenceau in het leven te houden, heeft dit toch niet zoo mogen zijn, want Zondag is de 88-jarige stoere werker en diplomatieke voorvechter tijdens en na afloop van den grooten wereldkrijg, overleden. Geheel de Fransche natie is in diepen rouw gedompeld over dit droevig gebeuren, want nooit heeft een minister in dergelijke precare omstandigheden als die, welke zich in de oorlogsjaren voordeden, beter het Fransche staatsbelang begrepen en er voor gearbeid. En nu, na een rustigen ouden dag in Zuid-Frankrijk doorgebracht te hebben, kan hij van de eeuwige rust genieten, een rust, die na een leven van zooveel inspanning en zorgen voor zijn dierbaar volk, welverdiend is.

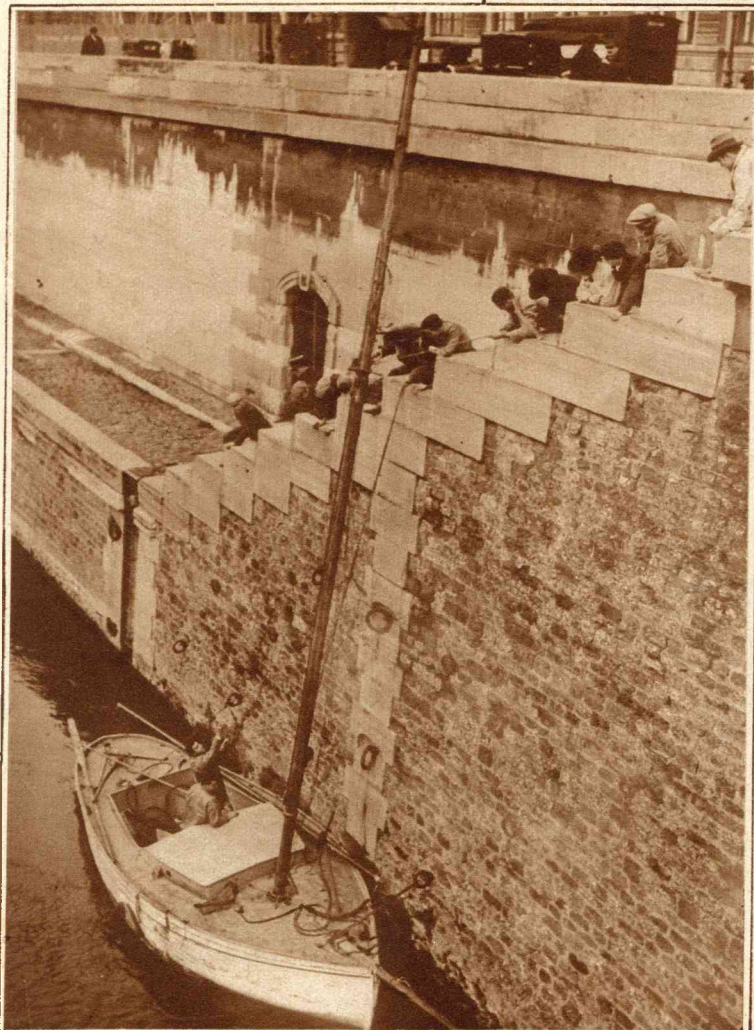
DUSSELDORF DE STAD DER VERSCHRIKKING. — Er is op het oogenblik geen feit dat meer besproken wordt dan de Dusseldorfsche moord-affaire, welke behalve de bewoners van de stad ook de geheele naaste omgeving in uiterste opwindning gebracht heeft. De gewetenlooze moordenaar gaat op een bijna wonderbaarlijke wijze te werk en weet de politie en Justitie op alle mogelijke wijzen om den tuin te leiden. Hij schrikt er niet voor terug om zijn afschuwelijke misdaden zoo ontzettend en afschuwelijk mogelijk te vertellen, ja gaat er zelfs toe over om kleine schetsjes te maken van de plaatsen des onheils. Hierboven geven we een plattegrond van den moord bij Pappendelle, waar de jeugdige Gertrude Albermann op schandelijke manier werd afgemaakt. Het kruisje midden boven geeft de plaats aan waar het slachtoffer begraven ligt. Het geval is des te raadselachtiger aangezien de moordenaar nog altijd ongehinderd in de stad rondloopt.

DE JAARLIJKSCHE HERDENKING van den wapenstilstand wordt ook in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika met veel plechtigheid herdacht. President Hoover legt een krans op het graf, den onbekenden soldaat toegewijd, terwijl de compagnie soldaten een eerewacht vormen.

TWEE FRANSCHÉ STU-
DENTEN OP AVONTUUR.
Een tweetal leeblijngen van de Koloniale Hoogeschool hebben het plan opgevat om in een zeiljacht dat 5 tonnen meet, een tocht te volbrengen langs vijf steden te beginnen bij Brest. Van Brest varen zij naar Guernsey, dan naar Ostende, vervolgens naar Rotterdam en Amsterdam om langs Enkhuizen terug te keeren naar Parijs. Onze foto toont de jacht „Lubin“ en zijn bemanning bij het afscheid in de haven van Saint Michel.

AAN DEN DOOD ONT-
RUKT. Een kiekje van de hachelijke positie, waarin een groote autobus verkeerde, toen deze de brugleuning had vernield en op punt stond een gevaarlijken val te maken. Gelukkig kwam het zoover niet, zoodat de 30 passagiers zich, na eenige angstige oogenblikken, in veiligheid konden stellen.

NIEUWE ZEEVAARTSCHOOL VOOR DEN HELDER. Heden had de eerste steenlegging plaats voor de nieuwe school door den burgemeester den Heer Driessen. Rechts van hem de heer Dokter, Directeur van Gem. Werken en jachter den burgemeester de heer van Mierlo, directeur der school.

HET MUZIKALE WERELDWONDER YEHUDI MENUHIN, dat onder de auspiciën van de Hollandsche Concertdirectie, Dr. G. de Koos, slechts 2 vioolavonden in ons land zal geven en wel op Zaterdag 7 December in het Concertgebouw en op Dinsdag 17 December in de Residentie, in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen.

Een schraal gezicht?

Dan gebruikt U zeker geen Knight's Castile! Deze heerlijk schuimende zeep houdt Uw huid soepel en zacht, voorkomt schraal worden en barsten, beschermt Uw huid tegen felle kou, gure wind en striemende regen.

Knight's Castile is een Engelsche zeep en wordt bij alle goede drogisten, kappers en parfumeriezaken verkocht à 25 cent per stuk.

U kunt kiezen uit drie parfums:

Lavender—roode band

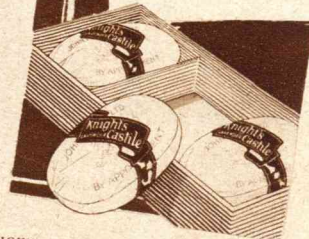
Violet—paarse band

Sandalwood—gouden band.

Imp.

HERMAN WELCKER
Achtergracht 11
AMSTERDAM, C.

**Knight's
Castile**
TOILET
SOAP

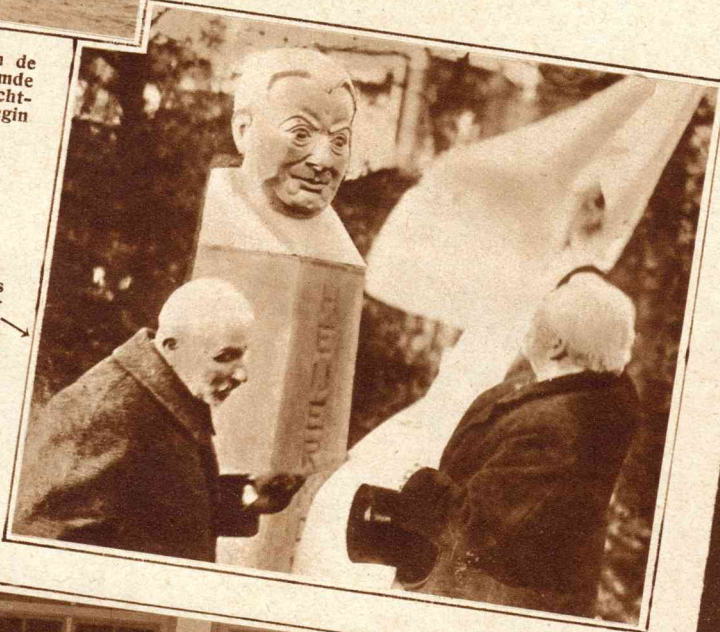
JOHN KNIGHT LTD., LONDON, ENGLAND
KC 8-0137 H

Gemengd Nieuws

Te Den Helder is heden binnengekomen de „H. M. Arend” een voor N.O.-Indië bestemde opiumjager, die echter voorloopig als wacht-schip te Curaçao dienst zal doen en begin December vertrekt.

Gedenkteeken voor Herman Heijermans. Als dierbare herinnering aan den grooten schrijver heeft men in Amsterdam een gedenkteeken opgericht in het Vondelpark, hetwelk den 22sten van deze maand, den sterfdag des schrijvers, plechtig onthuld werd door den heer Wibaut, wethouder. Een foto van de plechtigheid.

De 19-jarige Willem Keetman uit Winkel die vorig jaar van zich deed spreken als hardrijder en o.a. Kos te Oudcarspel versloeg, vertrekt dezer dagen naar Oslo om daar verder te trainen en aan schaatswedstrijden deel te nemen.

Te Bussum vierde de Weled, Gestrenge heer Moolenbrugh, wethouder ter plaatse, zijn zilveren jubileum. Om dit feit feestelijk te herdenken, werd hem op 21 Nov. in „Concordia” een huldeblijk aangeboden. Hierbij een foto van de feestreceptie.

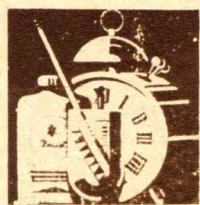
Geef als

ST. NICOLAAS GESCHENK

STOKPAARDJES LELIENMELK ZEEP

NU 25c.

Als de wekker rinkelt verdriift ge 't slaperige gevoel direct door mond en tanden met Bruzol te poetsen. Het doodt ook alle bacteriën en verwijdt tandbeslag. 't Frischt U lekker op.

Vraag het Uw apotheke of drogist.

Bruzol
bruisend tandpoeder

Onze Gratis-Ongelukken-Verzekering

Wij vestigen nogmaals de aandacht onzer lezers op onze verzekering. Vele bladen verzekeren hun lezers tegen ongelukken, hun overkomen in spoor of tram, wat natuurlijk maar zelden voorkomt! De abonné's van ons blad zijn verzekerd tegen alle ongelukken, die hun kunnen overkomen, en dat tegen hoge bedragen. Onze polis-voorwaarden kennen slechts enkele weinige uitzonderingen!

GENEZING

In een dag van alle pijn verlost.

Naast het artikel **Noblino-Siroop** voor klieren, waarmee we een overweldigend succes hebben, brengen we thans in den handel

NOBLINO-OLIE

een middel, dat verrassende resultaten geeft bij pijnlijke urineeren en bij galsteenen. Vraagt inlichtingen of brochure aan de Fabriek „Noblino“, Scheldestr. 165, Den Haag. — Verkrijgbaar bij alle goede drogistzaken.

DE ZWARTE VIJAND

Houdt het oog op Pieter-de Smeerpoets. Onzichtbaar komt hij binnen en vindt overal zijn weg; in kleding, in tafel- en beddegoed, in de potten en pannen. Kiest goed Uwe bondgenooten in den strijd tegen hem. Pieter vreest slechts 3 dingen: **Eenheldere Huisvrouw, Edelweiss-zeepoeder en Sneeuwwitgloor.**

Het zuivere en uiterst fijne Edelweiss-zeepoeder lost snel in warm water op tot een waschkrachtig sop, dat het vuil los weekt, zelfs uit de fijnste weefsels. Wol en zijde zijn dan ook volkomen veilig met Edelweiss. Sneeuwwitgloor bleekt het goed wit als sneeuw, maar ook als ontsmettend reinigingsmiddel voor gootsteenen, waschtafels en closets is het bij duizenden huisvrouwen populair.

EDELWEISS ZEEPPOEDER SNEEUWWIT GLOOR

NY. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“ Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

PUNT 1:

Voor elke reclame-opzet is Punt 1:

de voorwaarde te scheppen voor een zoo groot mogelijk afzetgebied.

„DE STAD AMSTERDAM“ met zijn ruim 100.000 abonné's kan U hierbij helpen

